

PATTY COPELAND

*Căsătorie
de conveniență*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Ceața deasă se lăsase peste dealuri și văi, iar iarba și pământul îmi alunecau sub picioare. Era și foarte rece, deși eram în miezul verii, o vară de care aveam să-mi amintesc mult timp de acum înainte, rătăcind cu nările pătrunse de mirosul dulceag al cuptorului de pâine, prin tot peisajul acela permanent inundat de torențele de ploaie care căzuseră zile întregi din ceruri, în care soarele se ivea foarte rar, albăstrind dealurile din fața noastră. Era ținutul în care mă născusem, singurul pe care-l cunoșteam, de altfel. În ziua aceea, apa șiroia pe pelerina mea de cauciuc și adesea eram

nevoită să-mi șterg fața cu mâinile. A fost ziua morții tatălui meu. Bruce MacTaggart era numele pe care-l purtaseră atât bunicul cât și străbunicul meu, care nu părăsiseră această lume într-un mod violent așa cum făceau de obicei eroii scoțieni de care tata era atât de mândru. Tata își sfârșise viața în propriul său pat, după o lungă și grea suferință.

Părintele meu, un bărbat cu o constituție fragilă, fusese preot în aceste ținuturi chiar de la hirotonisire. Mama a locuit și ea aici, dar numai un an. N-am înțeles niciodată ce-a făcut-o să se mărite cu acest bărbat care a devenit tatăl meu. De când am început să-mi amintesc de ea, n-am știut-o decât nefericită. Am auzit multe voci spunând că era o femeie plină de viață, care nu se putea mulțumi cu existența umilă pe care i-o oferea tata. Alții spuneau că tata o luase de nevastă din milă, și că ea regretase din plin această milă pe care i-o arătase el. Eu am considerat întotdeauna că acel care recurge la sinucidere este o ființă cu adevărat nefericită, dacă-și poate afla izbăvirea numai în

moarte, dar din câte am aflat, mamei se pare că nimic, nici măcar copilul pe care-l lăsase în urmă, nu-i schimbase decizia. Tata nu prea vorbea despre ea, dar se găseau destui printre cei din congregație care o făceau. Cu tata, lucrurile stăteau altfel. Fusese un bărbat destul de înalt, cu început de chelie, cu părul grizonant. Un om cu principii, așa cum îi plăcea să se considere, dar alții spuneau prin spatele lui că era un tip prea dur și că nu avea nici un fel de înțelegere pentru semenii. Parohia lui se destrămase cu timpul, atrasă de mirajul orașului, mânată de sărăcia acelor locuri. Nu aveau ei timp de pierdut cu predicile tatălui meu, care le punea mereu pe tapet păcatele, inerente într-o viață de om.

Poate că unora le era milă de el, dar mila pe care ar fi trebuit s-o manifest eu se transformase în inima mea într-o amară disperare. Mi se părea că nu am pe nimeni pe această lume și că nici nu voi avea vreodată. Nici parte de educație n-am avut căci tatăl meu suplinise școala, care la gradul nos-

tru de sărăcie mi-ar fi fost oricum inaccesibilă. Educația mea fusese un amestec de povestiri din vechime, relatări ale luptelor dintre clanuri, povestiri despre onoare și înșelătorie, capitole din Biblie pe care eram nevoită să le memorez. Nu era nici pe departe pregătirea în vederea obținerii unei slujbe în lumea aspră în care trăiam, dar nu l-am condamnat pe tata pentru asta, căci nici el nu avea habar de ceea ce se căuta în acele vremuri!

Am hotărât să alerg cei doi kilometri spre casă, căci nu avea cine să mă vadă, mi-am spus eu, doar îi cunoșteam pe oamenii locului, pe o vreme ca asta nu prea ieșeau din casă. Dar m-am înșelat, după cum s-a văzut. În fața prezbiteriului stătea un bărbat care, la auzul pașilor mei se întoarse, privindu-mă. Avea fața arsă de soare, iar ochii îi erau verzi.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva? l-am întrebat.

El continuă să mă privească.

– Am venit aici să-l văd pe pastor, zise el. Bărbatul avea un fel ciudat de a vorbi.

— Ați venit prea târziu, îi spusei eu.

— Cine spune asta? întrebă el. Nu era numai accentul care-mi dispăcea la el, ci lipsa de inflexiuni a glasului.

— Eu, Kirsty MacTaggart, am zis eu plină de importanță.

Bărbatul nici măcar nu mă mai privea. Se uita la peticul de hârtie pe care-l ținea în mână.

— MacTaggart. Este cumva numele preotului de aici?

— A fost.

Bărbatul catadicsi să-și ridice privirea spre mine, ocazie cu care am realizat că nici el nu mă plăcea prea mult, oricum, nu mai mult decât îl plăceam eu pe el.

— Ești cumva soția lui?

L-am privit disprețuitor.

— Nu, am răspuns eu scurt.

Bărbatul se mai uită o dată pe hârtia din mână. Aceasta se umezise deja din cauza ceții.

— Nu contează de fapt cine ești. Locuiești aici? Dacă da, atunci primește-mă în casa ta, să scap de ploaia asta nesuferită.

– Asta nu e ploaie! i-am răspuns eu cu dispreț. Este doar un nor care se scutură asupra localității. După ce trece...

– Dar trece vreodată? întrebă bărbatul neîncrezător. Mi-ai dat o veste bună.

Nu asta fusese intenția mea.

– Veniți înăuntru, i-am spus eu împingând ușa, făcându-i loc să intre în hol. Era o încăpere neprimitoare, lipsită de căldură, iar acum părea mai întunecată ca oricând.

– Părinții mei duceau dorul Scoției, zise bărbatul, și uite cu ce vreme nenorocită mă primește.

– Ce vedeți rău la vremea asta? îl întrebai eu.

Bărbatul aruncă o privire prin locul acela neprimitor pe care eu îl numeam casă, dar nu spuse nimic.

– Dacă preotul a plecat de aici, și eu n-aș putea să-l învinuiesc pentru asta, cine ține evidențele parohiei?

– Se află toate în biroul preotului, i-am răspuns eu, cu răceală.

– Deci asta este casa parohială? continuă el să mă chestioneze.

– Preotul a murit în dimineata asta, i-am spus eu. Am vrut ca emoția să nu mi se simtă în glas, dar se vede că n-am reușit s-o fac. A început să-mi tremure glasul.

– Era tatăl dumitale? mă întrebă străinul, cu oarecare simpatie în glas.

Am înclinat capul, căci n-am putut scoate nici o vorbă.

– Păcat, zise el, nu fără oarecare înțelegere.

– Ce doreați să vedeți în registre? îl întrebai eu.

– Familia mea se trage de pe meleagurile astea, zise străinul. Un văr al meu s-a căsătorit cu o localnică, acum optsprezece ani. El a murit de curând, iar eu n-am putut găsi nici o dovadă a căsătoriei lor.

– Bănuiesc că văduva lui are o copie a certificatului de căsătorie, i-am venit eu în ajutor. Majoritatea femeilor păstrează aceste acte cu sfîntenie.

– Văduva lui spune abia acum că n-a avut loc nici o căsătorie.

– Ea cred că știe mai bine.

– Asta nu este problema dumitale!

L-am privit uimită.

– Atunci, a cui este? A dumitale?

– Sigur că este a mea. Bărbatul mă privi cu ochi triști, iar eu l-am condus fără o vorbă în biroul tatei.

– Spuneți-mi numele, am început eu nervoasă.

– Fraser! exclamă el. Donald Fraser. Pe soția lui o chema Margaret, Margaret Cameron.

Am trecut repede prin registre, așezată pe scaunul tatălui meu.

– Ar fi mai bine să-mi dai și mie unul dintre volumele astea, să terminăm mai repede.

Tata nu permitea ca aceste registre să încapă pe mâinile străinilor.

– Mă așteptam ca MacTaggart să-și amintească de căsătoria pe care a oficiat-o, mormăi el.

– Nu văd de ce era cazul să și-o amintească, am oftat eu.

– Este o problemă importantă pentru fiica rezultată din această căsătorie.

Eu n-am mai spus nimic. Nu mă gândisem la acest aspect al problemei.

– Locuiește cu mama ei? am întrebat eu după o vreme, cu oarecare invidie în glas.

– Nu, locuiește cu mine, zise bărbatul.

După câteva minute de căutări am găsit numele pe care-l căutam.

– Donald Fraser, am murmurat eu.

– L-ai găsit?

– Da, s-a căsătorit cu Margaret Cameron.

Străinul se încruntă.

– Ești sigură? De unde era el ?

Eu am pufnit în râs.

– De pe aici, pe aproape.

Bărbatul îmi smulse volumul din mână.

– Dacă distrugeți cumva registrul vor fi probleme mari, l-am speriat eu.

El nu-și ceru scuze. Am luat volumul care conținea evidențele din anul anterior celui pe care-l căuta bărbatul și după cum mă așteptam privirea mi-a căzut din nou pe același nume,

Donald Fraser. Acesta venea de la Perth, Australia!
Și se căsătorise cu o oarecare Margaret Cameron.

– L-am găsit ! sării eu. Australia!

Bărbatul nu spuse nimic la început, dar apoi,
scrutându-mă cu niște ochi severi, zise:

– Ești sigură?

– Scrie aici, Donald Fraser din Perth, Australia,
și Margaret Cameron. Am ridicat ochii spre el,
mulțumită că rezolvasem problema, dar bărbatul
nu făcu nici o mișcare.

– Vreau să văd cu ochii mei, zise el brusc.

Am întors volumul spre el ca să poată citi și i-am
indicat rândul cu pricina.

– A fost acum nouăsprezece ani, am spus eu. Au
fost multe căsătorii, botezuri și înmormântări în
anul acela.

– Așa se pare, zise bărbatul. Pot să obțin o copie?

– Nu știu. La ce v-ar folosi?

El ridică din umeri.

– O s-o duc la un avocat, este dovada pe care o
căutam. Asta e dovada că Mary este fiica lui Donald

și a Margaretei. Dar mama dumitale unde este? mă întrebă el brusc. Ar trebui să fie aici, căci soțul ei abia...

Eu m-am simțit dintr-o dată lezată.

— Mama a murit când avea doar douăzeci și trei de ani, domnule, am spus eu făcând apoi o pauză căci nu-mi aminteam numele lui.

— Fraser, spuse el grav. Andrew Fraser.

— Domnule Fraser, am continuat eu cu gravitate. Dacă ar fi fost mama aici...

— Îmi cer scuze, domnișoară, n-am vrut să-ți trezesc amintiri dureroase. Dar cine te ajută la înmormântarea tatălui tău? mă întrebă el.

— Mă voi duce să cer ajutorul celui mai apropiat preot din regiune. Este un tip mai tânăr care nu prea îl avea la inimă pe tatăl meu, dar nu cred că mă va refuza.

Domnul Fraser mă privi gânditor.

— Nu i se pare că ai rămas prea singură aici?

Eu am roșit brusc.

— Și el cu ce m-ar putea ajuta?

— Măcar să-ți țină de urât câteva zile.

Eu am fost de-a dreptul șocată.

– Domnule, aş vrea să te informez că sunt o tânără respectabilă! De fapt, n-am nevoie de el decât pentru slujba propriu-zisă, nici o clipă în plus!

– Locuieşte foarte departe de aici? mă întrebă domnul Fraser.

– La vreo şapte mile, dacă o tai peste deal.

– Te voi duce eu cu maşina. Câte mile sunt pe drumul forestier?

– Vreo zece. Dar nu voi merge cu dumneata. Locuiesc aici de când mă ştiu şi n-o să-mi fie frică. Mi-am şters pe furiş o lacrimă, căci nu voiam ca domnul Fraser să-mi vadă gestul. Dacă nu vrei să mai consulţi registrele, te-aş ruga să pleci domnule Fraser, am multe de făcut şi sunt presată de timp. Trebuie să mă adresez în primul rând Consiliului Preoţilor!

Bărbatului îi tresări un muşchi pe figură.

– Este posibil să ţi se ceară să părăseşti casa aceasta?

Eu am înclinat din cap.

– Nu cred că vor trimite alt preot aici, dar casa va fi vândută.

– Și unde te vei duce?

– Asta este problema mea, am răbufnit eu.

– Bine, domnișoară MacTaggart, dacă nu vrei să-mi spui, nu este nici o problemă. Aș vrea însă să te rog să-mi dai acest registru până mâine, desigur pe baza unei chitanțe.

– Mâine nu voi fi acasă dimineța, așa c-o să te rog să-l lași acolo, în hol, am zis eu.

– Eu voi face tot posibilul să te revăd mâine, domnișoară, spuse bărbatul. Îți voi face o propunere atunci.

– Să nu te aștepti la mulțumiri din partea mea, domnule Fraser! l-am prevenit eu.

– Nici nu-mi doresc mulțumiri, domnișoară.

După plecarea bărbatului, am început dintr-o dată să văd cât de posomorâtă era casa părintească. Pe cât de curajoasă am fost în prezența lui, atât de repede m-a părăsit curajul și am început să văd pretutindeni numai fantome. Mi se părea mereu că aud glasul tatălui meu strigându-mă din capul scărilor, dar desigur era totul numai o închipuire. Urmă o noapte lungă în care n-am

închis nici un ochi, noapte de care n-aș vrea să-mi mai amintesc vreodată. Când veni dimineața, fu una atât de întunecată și încremenită, încât eu îmi simțeam capul ca pe o entitate separată de trup, care refuza să se scoale din pat. Cei care mai rămăseseră din parohia tatălui meu îl transportară la cimitir. Preotul întârzie destul de mult, dar citi slujba destul de bine, știind că așa ar fi dorit tata. Nici nu termină bine de slujit, că și plecă și-i lăsă pe cei din localitate să arunce pământul peste mormântul pe care tata îl împărțea acum cu mama. Am părăsit și eu curtea cimitirului, puțin contrariată, căci în loc să-mi jelesc părintele, spre rușinea mea nu mă gândeam decât dacă domnul Fraser își va ține sau nu promisiunea. De aceea nu m-a surprins că l-am găsit așteptându-mă la ușa casei tatălui meu.

– Ai adus registrul? l-am întrebat eu cu o figură destul de acră.

– Desigur. Ți-am spus c-o să mă țin de cuvânt.

– Bine, iar acum, dacă nu mai ai nimic de spus...

– Fii atentă, Kirsty Mac Taggart, aş putea să-ţi iau vorbele în serios.

N-am înţeles spusele lui atunci. Ce putea să facă bun acest bărbat pentru mine?

– Îţi mulţumesc pentru că ai fost foarte corect şi mi-ai înapoiat registrul, domnule. Cred că eşti grăbit să rezolvi problemele vărului dumitale, nu te mai reţin.

– Am venit aici pentru a rezolva problemele lui Donald, eu personal nu am nici o grabă. Mi-ai putea pregăti un ceai?

Mă aflu într-o mare încurcătură. Pe de o parte o ceaşcă de ceai, mi-ar fi prins foarte bine căci nu băusem sau mâncasem nimic toată ziua, dar în acelaşi timp doream să scap cât mai repede de acest domn. Am hotărât să nu spun nimic dar el luă tăcerea mea drept invitaţie, aşa că m-am trezit încercând să ţin pasul cu el. L-am poftit în salon. Era încăperea în care aveau acces doar musafirii, decorată cu capete împăiate de animale şi păsări pe care predecesorul tatălui meu le atârname pe

pereti. Ochii lor de sticlă priveau cu aceeași indiferență la oricine trecea pragul acestei încăperi. Domnului Fraser îi dispăcu încăperea.

– Unde este bucătăria? mă întrebă el.

I-am arătat-o, deși mă jenam de felul în care arăta bucătăria acestei case.

– Te rog să te faci comod, iar eu o să-ți aduc ceaiul, i-am spus eu.

– Nici nu mă gândesc, vreau să stau cu tine cât îl pregătești.

Bucătăria nu mi se părea locul potrivit pentru a primi un musafir, dar domnul Fraser se și așezase pe unul dintre scaunele de lemn nevopsit, urmărindu-mă cum aprind focul și pun ibricul să fiarbă.

– Aș putea să-ți pregătesc niște clătite, m-am oferit eu. Nu-ți este foame?

– Ba da, recunosc el.

După ce m-am oferit să fac clătitele am regretat, căci ochii lui nu mă părăsiră nici un moment, urmărindu-mi fiecare mișcare. Începură să-mi tremure mâinile căci nu eram obișnuită să gătesc

cu spectatori. Bărbatul bău ceaiul foarte fierbinte, sorbindu-l la intervale mici, cu ochii ațintiți asupra mea. I l-am oferit în cele mai bune cești pe care le aveam, dar acestea păreau foarte mici, total nepotrivite pentru acele mâini mari, puternice și bronzate care-mi atrăseseră atenția chiar de la început. După ce termină conținutul primei cești, el mi-o întinse pentru ca s-o mai umplu o dată. Clătitele, cu toate emoțiile mele, ieșiră pufoase. Le-am pus și gem, apoi le-am așezat pe o farfurie în fața domnului Fraser, după care m-am așezat și eu să-mi beau ceaiul.

El mă privi cu ochi care, de data asta, aveau culoarea oțelului.

– Te felicit, domnișoară MacTaggart, văd că știi să te descurci în bucătărie, spuse domnul Fraser, apoi, cu gesturi sigure, mai puse gem pe ultima clătită pe care o înghiți imediat. Mă așteptam de fapt să-mi ceară să-i mai fac câteva!

– Ce vei face după ce vei pleca de aici? mă întrebă el brusc.

Grijile mele parcă au devenit și mai stresante în acel moment.

– Nu m-am gândit decât să plec cât mai departe de acest loc, i-am spus eu. Poate chiar la Londra. De fapt, aș fi dat orice să pot vedea Londra. Era mult mai departe decât Glasgow sau Edinburgh, și auzisem că le întrecea cu mult pe cele două ca mărime. Poate c-o să reușesc să ajung la Londra, să-mi croiesc un viitor acolo. Cine știe, poate c-o să mă mărit în acel oraș. Nu pot să cred că nu există nici un scoțian într-un oraș atât de mare, sau că sunt toți însurați.

– Dar în Australia n-ai vrea să mergi? îmi sugeră el.

– Australia? am repetat eu căci nu puteam să cred că mi se făcea o astfel de invitație.

– E ceva mai departe decât Londra, adăugă el.

– De ce-aș merge tocmai în Australia? am obiectat eu, încruntându-mă.

– De ce n-ai face-o?

– Pentru că nu vreau să părăsesc Scoția! Mi se face dor de casă imediat ce depășesc hotarele parohiei!

– Dar același lucru ți se va întâmpla și la Londra! sublinie Fraser.

– Se prea poate, am admis eu.

– În acest caz ți se poate face dor de casă oriunde ai fi, chiar și în Australia!

– Australia nu-mi place.

– De unde știi că n-o să-ți placă?

– Sunt sigură că-mi va fi dor de ceața de aici, pe care dumneata o numeai ploaie! Și nici n-aș putea pleca de capul meu în Australia.

Domnul Fraser își mai turnă niște ceai, fără a mai spune nimic. Cu siguranță, se simțea foarte bine în casa parohială!

– N-ai pleca de capul tău în Australia, spuse el la un moment dat. Dar mai bine să încep cu începutul. Vărul meu Donald...

– Donald Fraser din Perth, Australia, am completat eu.

– Exact. El mi-a încredințat-o pe fiica lui, când a simțit că sfârșitul îi este aproape. Mama ei, Margaret, pretinde acum că și-a crescut singură

fiica și solicită să-i fie încredințată spre creștere și educare, susținând că ea n-a fost căsătorită legal cu vărul meu. Venind aici, am constatat că minte. Cert este însă că fiicei lor nu-i este permis să locuiască la Mirrabooka decât dacă există o altă persoană de sex feminin care să-i țină companie.

— La Mirrabooka? am repetat eu.

— Mirrabooka este locul unde se află ferma mea, în traducere înseamnă Crucea Sudului. Mary, căci acesta este numele fetei, ar trebui să meargă la o școală cu renume, de acum.

Cu această ocazie am aflat că numele fetei era Mary Fraser. Kirsty MacTaggart suna bolovănos, de parcă cineva și-ar fi târșăit picioarele, bocănind pe caldarâm. În schimb Mary Fraser suna minunat, era un nume diafan și eteric, ca aerul, ca zborul fluturilor legănați de adierea brizei de vară.

— Mama fetei are dreptate, nu văd de ce fiica ei trebuie să stea la o stână.

– Probabil că asta va susține și ea. Este o stână foarte mare, cu multe oi, iar locuința este a unui holtei, plină de muncitori cu ziua. Țsta este locul în care va trebui să locuiești!

– Eu? am întrebat plină de nedumerire.

– Ai fi acea persoană feminină cu ajutorul căreia aş dă-râma și ultimele argumente ale mamei fetei.

– N-aș face asta! am exclamat eu.

– Atunci căsătorește-te cu mine, spuse el evitându-mi privirea. Mary are șaptesprezece ani acum, și I curând, mai precis peste patru ani, această problemă nu va mai exista, iar tu îți vei putea continua educația, sau îți vei lua o slujbă, după cum vei dori.

– Nu mă pot căsători cu un necunoscut, am îngăimat eu.

– Va fi o căsătorie formală, îmi explică el, răbdător. Nu există sentimente între noi și nici nu ar avea sens să ne prefacem că există. Nu-ți cer decât să locuiești la Mirrabooka și să ai grijă de

casă și de tot ce am. Ceremonia căsătoriei ne va proteja de posibilele bârfe, iar după ce pupila mea va deveni majoră, vei face ceea ce vei dori. Mă gândesc că aici îți va fi greu să găsești o slujbă fără să ai o pregătire adecvată. Iar dacă nu te ispitește căsătoria, îți voi plăti serviciile.

Eu mi-am ridicat bărbia cu mândrie.

– Poți să-ți ții banii, domnule. O să vin cu dumneata pentru că nu am încotro, dar asta nu înseamnă că îmi voi vinde pielea prea ieftin!

– Bine, admise bărbatul. Atunci, să rezolvăm problema cât mai repede. Aș vrea să plecăm la sfârșitul săptămânii.

– Atât de curând? Apoi, mi-am mușcat buzele. În fond, de ce nu? Dacă tot trebuia s-o fac, era bine s-o fac cât mai repede!

Capitolul 2

Din păcate, nu aveam pe nimeni apropiat căruia să-i fac confesiuni, să-i spun ce simțeam față de acest om care disprețuia văduvele și orfanii, care nu-și urmărea decât propriile sale interese. Mi-am jurat să fac tot ce-mi va sta în putință pentru a ușura soarta Margaretei Fraser, desigur dacă și ea îmi va îngădui asta. Probabil că și ea simțise aceeași strângere de inimă când i se comunicase că fiica ei fusese lăsată în custodia lui Andrew Fraser. Mi-am spus că eram singura care o putea ajuta, fiind și eu, la rândul-mi, tot o victimă a acestui bărbat.

Preotul care fusese chemat să officieze slujba de căsătorie nu puse nici o întrebare. Domnul Fraser

aștepta deja în biserica aceea pe care o cunoșteam atât de bine, și care astăzi avea un aspect puțin diferit de ceea ce știam eu. Mi s-a părut cam ciudat să văd un alt preot în locul tatălui meu. Era un bărbat slab, cu pomeții proeminenți și cu ochelari. Ținu o slujbă frumoasă, nu mă îndoiesc de asta, iar dacă mi-aș fi încredințat inima pe vecie domnului Fraser, probabil că aș fi luat aminte la vorbele lui, dar așa, slujba cununiei n-a făcut decât să accentueze faptul că eram doi străini care în acel moment intrau într-o legătură pe cât de falsă, pe atât de păcătoasă. Căsătoria, predica bărbatul acela necunoscut, este un legământ sacru, iar cine o nesocotește, mai spunea el, îl nesocotește chiar pe Dumnezeu. Ar fi trebuit să dispar chiar atunci din biserică, dar domnul Fraser îmi luase mâna în palmele lui și mă ținea atât de strâns încât îmi era imposibil s-o fac. Preotul mai spuse ceva și despre faptul că nevasta trebuie să se supună bărbatului. Între soți trebuie să existe, spunea el, o relație asemănătoare celei dintre Biserică și Dumnezeu. Dar eu nu mă simțeam prea vizată pentru că știam

că nu voi fi niciodată soția lui Andrew Fraser. Nu-i datoram nici ascultare, nici respect, întrucât faptele care se consumau aici erau doar o farsă derulată în propriul lui interes, dar asta nu m-a oprit să mă întreb cum ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel. Și astfel, m-am căsătorit. Era o dimineață prea frumoasă, cu soarele strălucind pe dealuri, o zi de care era greu să nu te bucuri.

— Vezi, i-am spus domnului Fraser, ce frumoasă este Scoția!

— Cred că ar fi frumoasă dacă n-ar exista atâta ceață! mormăi el.

— Scoția nu poate fi comparată decât cu Cântarea lui Solomon, am spus eu oferindu-i un citat: *Iarna a trecut de acum. Ne așteaptă doar cântece și flori...*

— *Iar cântecul ciocârliei va răsună de acum pe acest pământ*, completă domnul Fraser.

Eu l-am privit surprinsă căci nu-l credeam capabil să citeze din Biblie, dar mi-am amintit vorba care spune că și diavolul este la fel de bun uneori, ca și ceilalți.

– Mai sunt și alte versete, pe care nu îndrăznesc să le rostesc cu voce tare, am adăugat eu.

– Poate pentru că n-ai fost niciodată îndrăgostită, sugeră el.

– Sigur că n-am fost! i-am răspuns eu.

– Este un poem de dragoste ca oricare altul.

Soțul meu sosise la biserică într-o mașină pe care o închiriasse pe toată perioada șederii în Scoția. Pentru a ajunge de acasă la biserică unde urma să se officieze slujba, am traversat pajiștea care separa biserică de cimitir, ținându-mi pantofii în mână pentru a nu-i uda, căci iarba înaltă era încă foarte udă de pe urma ploii care căzuse câteva zile la rând. Așadar m-am despărțit într-un mod ciudat de casa părintească pe care probabil nu aveam s-o mai revăd vreodată. Cu o zi înainte, domnul Fraser rezolvase toate problemele casei, așa că nu mai aveam pentru ce să mă mai întorc vreodată pe aceste meleaguri. Mașina închiriată de soțul meu era foarte confortabilă și elegantă, ceva ce nu mai văzusem vreodată așa că, de cum am

ocupat locul din dreapta lui, mi-am întins picioarele fără a da de nici un obstacol și mi s-a părut minunat.

— Crezi că vei rezista dac-o să mergem direct la Londra? mă întrebă el.

Eu am înclinat din cap. Nu voiam să recunosc că habar nu aveam cât de departe era Londra, nu voiam să mă considere vreo prostănacă, lipsită total de infomații.

— Am adus ceva de mâncare pentru drum, i-am spus eu. Nu știi dacă o să-ți placă, dar este mâncare făcută în casă.

El păru foarte mulțumit.

— Sper că n-ai uitat clătitele, spuse el.

— Da, sunt cu gem de afine. Am mai făcut și niște briose și-am pus și niște felii din șunca doamnei Mac Gregor, care a apucat să stea o săptămână la afumat.

— Ai fost o fată singuratică, Kirsty? mă întrebă el fără nici o introducere.

— Nu te poți simți singur atâta timp cât totul îți este atât de familiar în jur. Dar cum va fi în Australia?

– Mary îți va ține companie, mi-a răspuns el.

– Cum arată Mary?

El ezită un moment.

– Mary? Nu știu cum aș putea s-o descriu. Ar fi mai bine să aștepti până te vei întâlni cu ea. Este foarte tânără, o australiancă tipică, și știe ce vrea. De fapt, e destul de frumoasă ca să sucească mințile bărbaților.

– Te vei căsători cu ea când va fi posibil? I-am întrebat eu deodată.

Spre surprinderea mea, el se arătă revoltat:

– Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare, Kirsty?

Mie nu mi s-a părut nimic deranjant în întrebarea pe care i-am pus-o. Probabil că el avea și altfel de interes față de fiica vărului său, și care ar fi fost acela dacă nu căsătoria? Adesea, bărbații aveau de așteptat până aleasa inimii lor ajungea la vârsta potrivită căsătoriei. Dar în momentul acela mi-am amintit că el se căsătorise cu mine, în urmă cu o oră și I, am roșit.

– O căsătorie de conveniență nu este una adevărată, iar mie nu-mi place să pretind că sunt

ceea ce de fapt nu sunt. Poate că în ochii lumii voi fi doamna Fraser, dar în realitate tot Kirsty MacTaggart voi rămâne!

– O să țin seama de asta!

Mergeam deja de câteva ore dar nu îndrăzneam să întreb dacă mai avem mult, cu toate că mă întrebam ce fel de om este acest Fraser care putea să conducă de atâta timp fără pauză.

– Ne-am putea opri să mâncăm ceva ? am întrebat eu cu timiditate.

– Desigur, iar după masă poți dormi puțin pe bancheta din spate.

Pentru mine fusese o zi lungă, istovitoare. Dimineața trecusem prin fiecare încăpere pentru a-mi aminti lucruri plăcute care să mă lege de casă chiar și acolo, departe, unde voi fi, dar n-am găsit nimic special. Casa fusese a părintelui meu, nicio-dată a mea. Stafia lui bântuia probabil și acum prin casă, dar a mea umbla brambura după locuri și oameni noi. N-am închis un ochi în ultima noapte petrecută în casa părintească. Eram prea emoționată de viața nouă care mă aștepta, și, ceea

ce era mai grav, nu știam dacă făcusem bine căsătorindu-mă cu un bărbat necunoscut. Când, în cele din urmă, a venit ziua iar soarele a inundat pajiștea din fața casei, am lăsat toate temerile la o parte și m-am îndreptat spre altar îmbrăcată în singura rochie albă pe care o aveam, ce-i drept, cam veche. Când am intrat îmi ștersesem lacrimile, hotărâtă să fac cum voi ști mai bine cu viața mea. Cu pantofii într-o mână și pachetul cu mâncarea pentru drum în cealaltă nu arătam defel potrivită pentru domnul Fraser care astfel devenea soțul meu.

Ne-am oprit și am mâncat câte ceva iar soțul meu m-a lăudat pentru bucatele gustoase pe care le pregătisem, apoi ne-am continuat drumul. M-am luptat mult timp cu somnul care-mi dădea târcoale, căci în poziția în care mă aflam puteam să sforăi, ceea ce nu se cădea. În cele din urmă, totuși somnul, m-a biruit.

Senzația de teamă nu m-a părăsit nici un moment, cât am stat la Londra. Mi-era teamă de trafic, de hotelul acela ca o cutie mare în care eram cazați, de magazinul acela imens unde soțul meu m-a dus să-mi cumpere rochii, căci nu știam cum îi voi putea înapoia vreodată sumele de bani pe care le cheltuise cu mine. Domnul Fraser se simțea în largul lui. Închiriasse un apartament în acel hotel, iar camera mea dădea spre Hyde Park unde priveștea, deși frumoasă, nu se compara cu cea din ținuturile muntoase din care veneam. Patul era moale și cearșafurile parfumate cu nu știu ce, dar eu tânjeam tot după așternuturile mele care miroseau a aer proaspăt și levănțică. De fapt, la Londra am stat mai mult pentru eliberarea pașaportului meu.

— Ce-ai vrea să facem astăzi, Kirsty ? mă întreba soțul meu în fiecare zi, deși tot el hotăra ce aveam de făcut.

— Ce dorești, domnule Fraser.

El mă privi impacientat.

- Nu crezi că ar trebui să-mi spui Andrew?
- Da, poate că așa ar trebui.
- Căci eu ți-am spus deja Kirsty.
- Și asta fără permisiunea mea.
- Kirsty, cu plecarea asta precipitată cred că ți-am creat o serie de probleme, nu?
- Așa este, dar cred că mă voi adapta și la condițiile din Australia. De fapt, orașul Perth din Australia nu este foarte diferit de Perth-ul din Scoția, mi s-a spus. Ai foarte multe oi, Andrew? am început eu.
- Dumnezeuule, le-am și uitat numărul!
- Dar pământul nu cred că este prea mănos, am spus eu cu convingere.
- Ce mă oprește să duc turmele acolo unde iarba este foarte bună?
- Pentru asta este nevoie de bani, cred.
- Banii se fac și din minerit, dar pe mine mă interesează mai mult cei scoși pe lână, se confesă el. Toamna trecută am scos vreo douăzeci de mii de dolari.
- Eu l-am privit neîncrezătoare. Mi se părea o sumă exagerată, care nu putea să provină de la câteva zeci de oi.

— Și unde ții toate aceste oi? I-am iscodit eu în continuare.

— Stânele mele sunt cât două- trei județe din Scoția.

— Australia este atât de mare?

— N-o să-ți vină să crezi! Dar e mai bine să descoperi singură. Pe terenul meu este o mină de aur, Big Bell, care deși nu are decât jumătate de secol vechime, a și fost abandonată pe jumătate. Iar cealaltă, Kalgoorie, este plină de aur.

Abia așteptam să părăsim Londra ca să văd singură acele locuri de care îmi vorbea el.

— Andrew, ți-a plăcut Londra? I-am întrebat eu.

— Da, dar prefer natura.

Am răsuflat ușurată căci și eu gândeam la fel.

După această conversație ne-am simțit mai apropiați, parcă. Soțul meu merse să rezolve problema pașaportului meu, care ne-a fost adus chiar a doua zi. Era de un albastru închis, cu litere aurii. Numai că pe acest pașaport nu era menționat numele meu, căci scria doamna Andrew Fraser, iar

numele de Kirsty MacTaggart era trecut undeva, în interior, cu litere foarte mici. Cu toate acestea, nu aveam de ce să mă plâng căci nu mai exista nici un motiv care să ne rețină la Londra. Abia așteptam să simt vântul răvășindu-mi pletele și să scap de trafic, praf și zgomot.

În ultima seară petrecută la Londra, soțul meu mă duse la teatru, ba chiar îmi cumpără ciocolată în pauză. A fost prima cutie cu ciocolată pe care am primit-o în viața mea. Când ne-am întors în apartamentul de la hotel, el mi-a urat somn ușor, iar eu care țineam ciocolata strâns la piept i-am răspuns:

— Noapte bună, domnule Fraser.

Dimineața, am fost trezită chiar de către așa numitul meu soț. Visam că mă aflu în casa părintească, departe de viața de lux pe care o duceam acum, iar tatăl meu încă trăia.

— Domnișoară Taggart, spuse el, este timpul să te trezești!

Desigur, nu puteam nega că eram domnișoara Taggart și că mă aflam singură în odaie cu soțul meu! Am roșit până în vârful urechilor.

– Da, este cam târziu, domnule Fraser, i-am răspuns eu.

– Ieri mi-ai spus Andrew, dacă-mi amintesc bine.

– O să țin minte că sunt cu soțul meu, desigur, căruia trebuie să-i spun pe nume, am promis eu. Am început să împachetăm lucrurile pentru plecare. Bagajul meu era cel mai mic pentru că deși Andrew îmi cumpărase multe veșminte, nu aveam nici pe jumătate din cât avea el. Bagajul lui consta dintr-un set de valize de piele, burdușite cu haine de toate felurile, căci soțul meu era un bărbat foarte pedant. Hamalul făcu două drumuri cu bagajele noastre. Eu am avut intenția să le car pe cele mai mici, dar Andrew m-a oprit cu un semn. Când am coborât, m-a recomandat ca soția lui câtorva prieteni care se adunaseră în holul hotelului pentru a-și lua rămas bun de la el.

– Casă de piatră, Andy! îi urară prietenii și nici unul nu făcu vreun alt comentariu referitor la căsătorie. Dar deodată, unul dintre ei, care venise în ultimul moment, traversă holul hotelului spre noi cu mâinile întinse, de parcă ar fi vrut să micșoreze mai repede distanța dintre noi. Spre uimirea mea, Andrew îi zâmbi și fu prima manifestare de acest gen căci nu-l văzusem având astfel de reacții.

– Nu mă prezinți tinerei tale soții? întrebă bărbatul care venise spre noi, cu figura luminată de un zâmbet larg.

– O s-o fac chiar acum! zise Andrew și mă împinse spre prietenul lui care mă sărută pe obraz.

Eu am roșit până în vârful urechilor și m-am tras spre soțul meu căutând protecția lui.

– Da' unde ai găsit fata asta atât de frumoasă?

– Kirsty, el este Frank Connor, unul dintre vecinii și prietenii noștri de la Murchison.

– O să ne vedem acolo, zise omul, și o să petrecem clipe frumoase împreună cu familia mea. Cei de acolo te vor îndrăgi imediat, doamnă Fraser!

Eu l-am privit cu mândrie pe Andrew și i-am surprins ochii ațintiți asupra mea.

– Abia aștept să ajung acolo, domnule Connor, i-am spus eu, iar el m-a sărutat din nou și mi-a spus că trebuie să plece.

– Din nefericire și noi o s-o facem căci este cam târziu, zise Fraser. Sper că felul de a fi al lui Frank nu te-a deranjat, Kirsty, este un om foarte deschis și plăcut.

– De ce m-ar deranja?

– Oricum, nu trebuie să fii prea prietenoasă cu Frank, el este necăsătorit și are reputație de cuțitor, iar într-o localitate mică așa cum este Murchison, oamenii bârfesc destul de mult, este ocupația lor de bază și n-aș vrea să aud vorbindu-se lucruri neplăcute despre tine. Ca soția a mea...

– Dar nu sunt soția ta! am exclamat eu supărată și toate capetele din aeroport s-au întors spre mine. Nu sunt de ajuns câteva vorbe pentru a face soție dintr-o fată, chiar dacă sunt spuse de un preot. Poate că în fața lumii sunt doamna Fraser, dar pentru mine voi fi tot Kirsty MacTaggart până la moarte!

Capitolul 3

Nu văzusem niciodată un avion de aproape, era primul meu contact cu un asemenea monstru care după multe ore de călătorie ne duse atât de departe de ținuturile mele natale, tocmai de cealaltă parte a lumii. Am zburat multe ore, am făcut și escale în aeroporturi pentru refacerea rezervelor de combustibil, apoi iar am zburat, plictisindu-ne de atâtea ore de stat în avion. Am făcut escale la New York, San Francisco, Honolulu și în Fiji și deodată m-am trezit la Sydney care apăru în fața ochilor noștri, cu zeci de acoperișuri roșii și verzi, cu clădirea nouă a operei și pista de curse unde Fraser și amicii lui se adunau la un fel de

Ascott și Derby în variantă australiană. Iar Sydney nu era capătul călătoriei noastre. Noi și o doamnă care stătuse în fața noastră în avion, ale cărei glezne se umflaseră teribil în timpul călătoriei, am fost primiți de cei de la vamă care ne puseră multe întrebări și ne dădură ceva de mâncare care ne produse indigestie.

– Asta se mănâncă la voi, în Australia? I-am întrebat pe Fraser.

– Nu, de obicei mâncarea este mai bună, mormăi el.

– Important este că am ajuns, zise domnișoara Rowlatt, ocazie cu care i-am aflat numele. Ne aflăm pe coastă acum. Trebuie să vii o dată în vizită la noi, vei fi încântată de ce vei vedea. Poți s-o aduci și pe Mary dacă dorești.

– Este departe de Murchison? Cât despre Mary, nu știu ce fel de fată este, n-am cunoscut-o încă.

– Și ai vrea să-ți spun eu câte ceva despre ea? se oferi femeia.

Eu am roșit încurcată, dar interlocutoarea mea a și început să vorbească.

– Este la fel ca toți cei din familia Fraser, numai că este mai hotărâtă decât toți.

Mi s-a părut nepolitic să mai pun și alte întrebări. Andrew îmi dăduse toate informațiile de care aveam nevoie, iar restul puteam să-l aflu și singură. Cu toate acestea, nu m-am putut stăpâni să nu întreb:

– Doamna Fraser vine des la Mirrabooka?

Domnișoara Rowlatt deveni brusc foarte serioasă.

– Nu prea. Trebuie însă să-ți spun, draga mea, că acum tu ești doamna Fraser. Soția lui Andy va fi mai presus de văduva lui Donald, care a creat atâtea probleme.

Eu am zâmbit încurcată căci înțelesesem numai pe jumătate spusele ei.

– Dragă mea, suntem cu toții atât de fericiți că Andy s-a însurat și mai ales că a făcut-o brusc. Ni se pare foarte romantic! Ce zici, ești fericită?

Am roșit și desigur am mințit-o:

– Da, sunt foarte fericită!

Femeia m-a privit lung, dar n-a mai spus nimic. N-a mai spus nimic față de mine, dar reproșurile ei i s-au adresat soțului meu, cu oarecare vehemență.

– Andy, cum ai putut să faci asta? Nu se va înțelege defel cu Margaret și tu știi asta prea bine!

– Nu subestima tenacitatea scoțienilor, i-a replicat el.

Domnișoara Rowlatt oftă:

– Margaret spunea că intenționează să vină la Mirrabooka, imediat ce te vei întoarce.

– Mulțumesc pentru informație, zise Fraser puțin descumpănit de ceea ce aflase.

Domnișoara Rowlatt îi puse o mână pe braț.

– Trebuie să ai mare grijă de Kirsty, Andy! Nu știi cum i-ai sucit mințile și ai făcut-o să te urmeze, dar fiind atât de drăguță și delicată, cred că va fi o pradă ușoară pentru Margaret! Fii cu ochii în patru, ai grijă de soția ta!

Soțul meu ridică privirea și mă văzu apropiindu-mă.

– Kirsty este soția mea, voi avea toată grija necesară.

Le-am zâmbit apropiindu-mă de ei, iar soțul meu mi s-a adresat în galeză, ceea ce m-a făcut să lăcrimez:

– Îți este deja dor de casă, draga mea?

– Poate că așteptarea mă face să simt mai mult ca oricând dorul de casă, am spus eu.

– Știi ce s-a întâmplat cu soția lui Lot, nu?

– Vâlceaua pe care am lăsat-o în urmă s-ar simți flată de comparația cu Sodoma și Gomora, am răspuns eu.

– Nici Murchison nu este ținutul în care curge numai lapte și miere, adăugă el.

– Nici vorbă! interveni și domnișoara Rowlatt.

La scurt timp după această discuție sosi și avionul care trebuia să ne ducă la Perth, așa că ne-am îmbarcat. Cu un aer ușor disperat ne-am suit iar în avion exasperați, căci asta nu mai era viață, să stai mereu în aer fără posibilitatea de a-ți întinde comod picioarele. Domnișoara Rowlatt continuă să se plângă de picioarele care i se umflaseră peste măsură, dar eu am dormit cam tot timpul, cu toate că am călătorit numai ziua. De

fapt, nu mai știam dacă era zi sau noapte. În cele din urmă, după vreo șase ore de zbor, avionul începu să coboare și după ce se lăsă scara am fost întâmpinați de o mulțime de oameni care voiau să vorbească cu soțul meu, să-i ureze bun-venit. Nu le-a păsat că eram amândoi epuizați. Am fost sărutată de sute de ori atât de femei cât și de bărbați, iar cei prezenți râdeau și făceau glume pe seama faptului că Andy reușise să mă ia de nevastă la o zi după ce ne cunoscuserăm.

– Ei, n-a fost chiar așa, am protestat eu.

– Ba, chiar așa a fost, zise Andrew, am văzut-o, am plăcut-o și o voi iubi mereu, zise el.

– Chiar așa? se amuzară cei prezenți.

Cum îndrăznise oare să citeze cuvintele lui Robert Burns, fără nici o rezervă? m-am mirat eu plină de indignare. Oare nu știa că sunt sacre?

– Ne-am cunoscut chiar în ziua în care a murit tatăl meu, le-am explicat eu.

Cei prezenți deveniră brusc foarte gravi.

– Lui Margaret n-o să-i pice prea bine, se auzi la un moment dat o voce din mulțime.

– Ține-ți gura, amice! îi recomandă un altul privindu-l pe soțul meu.

– Da, este adevărat, nu-mi pică prea bine, zise o femeie care se îndrepta spre grupul nostru. Avea o voce cam dogită, dar se îmbrăcase cu haine foarte frumoase și costisitoare, așa cum purtau poate doar actrițele de la Londra. Nu era genul de femeie care să-și exteriorizeze sentimentele. Stătea neclintită acolo, cu gleznelor ei surprinzător de subțiri și de elegante, cu picioarele lungi încălțate în ghete elegante, cu un lustru castaniu. Purta o jachetă și o fustă din tweed, cu tot felul de flecușețe de bijuterii atârnate la gât. Nu arăta mai mult de treizeci de ani, deși sunt sigură că avea mai mult.

– Bine ai venit, Andy! zise ea în bătaie de joc.

– Bine te-am găsit! Dar ce cauți aici? o întreabă Andrew.

– Cum, ce caut? Am venit și eu ca toată lumea să-ți întâmpin mireasa! Mă interesează în mod deosebit, mai ales că vine de pe meleagurile mele!

Eu am înghițit în sec și am fost cuprinsă brusc de o stare de neliniște. Nu-mi imaginam că o

asemenea persoană sofisticată provenea din vâlceaua în care mă născusem eu! Oricum, evoluase mult de când Donald Fraser, din Perth, Australia, o luase de nevastă!

– De ce te-ar interesa pe tine căsătoria mea? zise Fraser uimit.

– Nu gândești prea mult, dragul meu! Chiar dacă suntem în proces și vrei să-mi iei bucuria de a-mi crește singură fiica, nu-mi poți interzice să am legături cu propriul meu copil. Iar femeia pe care ai adus-o acum cu tine mă interesează în mod deosebit, vreau să văd și eu cine mi-a luat locul.

Eu am fost foarte șocată.

– Nu vă gândiți la așa ceva, doamnă Fraser! N-aș face asta!

Femeia se întoarse spre mine. Mi-am înălțat și eu capul și am privit-o în ochi, amintindu-mi că ea nu era decât Margaret Cameron, care provenea din aceleași locuri umile în care mă născusem și eu! Avea părul negru, ca majoritatea scoțienilor, iar ochii de culoarea cerului.

– Sper că ți-ai adus și pledul cu care continuați să vă înveliți prin zonele alea, altfel o să îngheți de frig pe aici!

Mi s-a făcut dintr-o dată rușine pentru că ea lăsase să-i scape în public ceva atât de vulgar.

– Cred că este vina dumneavoastră, pentru că nu l-ați ales pe cel mai indicat dintre bărbații familiei Fraser, doamnă, Andrew nu și-ar lăsa soția să înghețe.

Margaret se întoarse amenințător spre soțul meu.

– Andrew, o lași să spună tot ce-i trece prin cap?

– Tu ai provocat-o, Margaret, zise el foarte calm.

Margaret Fraser se răsuci pe călcăie cu un aer amenințător.

– N-o să te iert prea ușor pentru vorbele tale, mititico! O să ți-o plătesc cumva!

Am lăsat-o să țipe în continuare pentru că nu-mi plăcea să mă cert cu nimeni și m-am apropiat de soțul meu, cu oarecare rezervă însă, pentru că

nu-mi era soț cu adevărat și nici nu avea să-mi fie. De fapt, mă temeam pentru că nu știam ce gândea. El însă, era mândru de reacția pe care o avusesem.

– Kirsty, zău că meriți o băutură reconfortantă, mi-a plăcut atitudinea ta!

– Nu merit nimic și chiar regret ce am spus, iar dacă va trebui să-mi cer scuze, o voi face. Femeia asta are dreptul să se ocupe de fiica ei.

Cei de față începură să șușotească, iar eu am roșit. Soțul meu îmi mângâie obrazul cu mâna, gest la care nu m-aș fi așteptat.

– Dacă tot trebuie să se ceară scuze cuiva, aceea vei fi tu, draga mea! Așa că lasă la o parte conștiința ta de puritană și hai să bem o bere pentru că am ajuns cu bine acasă, zise el.

Am încercat să beau din băutura aceea rece pe care prietenii lui și-o turnau realmente pe gât, dar nu-mi plăcu de loc.

– Ai vrea să bei altceva? mă întrebă Andrew grăjuliu.

– Un strop de whisky cred că mi-ar prinde bine, am spus eu.

Curând, ne-am pus în mișcare îndreptându-ne spre un motel unde aveam să ne petrecem noaptea, și am observat cu disperare că amicii lui nu dădeau semne de plecare. Numai domnișoara Rowlatt își luă rămas bun de la noi căci pleca spre Geraldton. Am dormit bine toată noaptea, iar dimineța am constatat că soțul meu era pregătit de plecare, căci amicii lui îi aduseseră și mașina cu care urma să străbatem drumul spre Murchison, ținta finală a călătoriei noastre. Mașina căreia îi spunea „hârbul meu“ era plină de praf și avea aerul unui veteran dintr-o armată în retragere. Eu stăteam alături de Andrew și mă bucuram de această nouă formă de transport care-mi permitea să văd mai multe. În timpul acestui drum am aflat că la Murchison soarele strălucea aproape tot timpul anului. Toată dimineța am străbătut ținuturi în care nu creștea decât porumbul. Am făcut prima escală la New Norcia, o mănăstire Benedictină fondată în 1846 de părintele Rosenda Salvado care a devenit primul episcop de Australia, despre care unii spuneau că era chiar sfânt. Mănăstirea se

afla pe malul unei lagune, unde vegetația creștea luxuriant și unde ne-am putut bucura de umbra și liniștea locului.

Am plecat pe la amiază și drumul a devenit foarte bun, după cum spunea Andrew, căci era asfaltat cu bitum. Era foarte bine căci soțul meu era obișnuit cu astfel de drumuri de parcă toată viața ar fi condus numai prin aceste zone. Pe la ora cinci am ajuns într-o localitate care se numea Wubin, dincolo de care se sfârșiră culturile de porumb. Ne-am oprit ca să punem benzină „hârbului“ și privind pe harta lui Andrew am aflat că urma să părăsim drumul spre Geraldton și s-o luăm pe autostrada de Nord care se derula pe opt sute de kilometri în fața noastră, printr-un ținut plin de mizerie. Îți trebuia multă îndemânare ca să conduci pe un astfel de drum. Dacă mergeam prea încet, călătoria devenea un adevărat chin, căci roțile mașinii se afundau în noroaie. Dar dacă parcurgeam drumul cu viteză, mașina sălta peste gropi fără a le simți. Era ceva foarte bine știut de

soțul meu, așa că ne-am avântat înainte cu sufletele într-o stare foarte bună, lăsând civilizația în urma noastră.

Căzu întinericul înainte ca noi să începem să ne facem probleme că nu vom avea unde dormi. De pe hartă am aflat că prima localitate era Paynes Find, la nouăzeci de kilometri de Wubin.

– Vom ajunge la Mirrabooka în noaptea asta? am întrebat eu, căci abia îmi mai puteam ține ochii deschiși.

– Nu cred, răspunse Andrew. O să ne oprim imediat ce răsare luna. Andrew îmi acordă unul dintre rarele lui zâmbete. Astfel vei cunoaște viața din Australia!

– De obicei așa este drumul pe care-l parcurgi?

– Merg foarte des cu avionul, admise el. Dar de data asta cred că o să las să treacă vreo lună înainte de a mai pune piciorul într-un avion.

– Nu este nici un hotel pe aici? l-am întrebat eu.

Andrew mormăi ceva cum că hotelul era foarte primitiv și că prefera să mă scutească de o aseme-

nea experiență. Scoase sacii de dormit din spatele „hârbului“ și, cu mișcări foarte sigure, aprinse imediat un foc la care începu să pregătească de mâncare.

– Nu mi se pare normal ca tu să gătești pentru mine, am spus, luându-i tigaia din mână.

– Noi, cei de pe aici, suntem obișnuiți să ne descurcăm singuri.

Dar eu nu i-am permis asta. După ce i-am luat tigaia din mână am încălzit carnea de cangur dintr-o conservă, apoi după ce am mâncat, am curățat cât am putut de bine farfuriile, deși nu prea aveam apă.

– Ce zici de un ceai? sugeră Andrew. Și întrucât eu mă aflam deja în sacul de dormit, îl pregăti singur. Am sorbit o gură și cu ochii ațintiți spre stele, am adormit.

A doua zi dimineța, el a strâns sacii de dormit și i-a aruncat în portbagaj, am stins focul și cu o ultimă privire spre locul în care poposiserăm peste noapte, ne-am continuat drumul. Fusesse un scurt interludiu înainte de a mă confrunta cu dura

realitate de a fi doamna Fraser la Mirrabooka. Am traversat muntele Magent, despre care Fraser spunea că este destul de aproape de casa lui, apoi un vechi centru minier, Big Bell, pentru ca, la un moment dat, pe când ne aflam într-un loc care părea pustiu, Andrew să-și dea pălăria pe spate și să-mi spună plin de bucurie:

– Ei, doamnă Fraser, asta este Mirrabooka, am ajuns acasă! De acum înainte tot ce vezi cu ochii ne aparține!

M-am uitat curioasă în jur dar n-am văzut decât copaci, așa cum fuseseră pe tot drumul pe care-l parcursesem.

– Mi se pare un ținut foarte... arid, găsii eu cuvântul potrivit. Nu mi-am putut ascunde dezamăgirea din glas.

– Ai dreptate, zise soțul meu, dar curând vei vedea și altceva în afara acestor copaci și a prafului. El începu să-mi explice diferitele feluri de copaci care creșteau în zonă: stejari, plop, pini, santal și alte varietăți, unele dintre ele noi pentru mine. Îmi arătă atunci o varietate de copac, o rari-

tate chiar și aici, la Murchison. Avea trunchiul alb și frunzele cu trei ramificații, iar florile erau o minunăție care dura destul de mult. Interesant era faptul că acest copac nu avea frunze și flori în același timp.

– Ei, ce părere ai acum despre ferma mea? Nu ți se pare altfel?

Am încercat să-i spun ceva care să-i facă plăcere, dar mi-a fost cam greu căci ceea ce vedeam nu mă entuziasma. El mă studie cu o privire gravă și cred că în momentele acelea nu știa ce să facă cu mine.

– Patru ani trec repede, am reușit eu să îngaim.

– Depinde, murmură el.

– Oh, îmi amintesc cum îmi doream să fiu liberă când eram în ținuturile mele, dar nu puteam fi pentru că tata era mereu bolnav și trebuia să-l îngrijesc.

– Iar acum vei considera Mirrabooka o nouă închisoare?

– Nu sunt chiar atât de exagerată! am recunoscut eu. Dacă ar trebui să mă întorc în Scoția mi-ar

părea rău după aceste ținuturi, dar acum, nu tânjesc decât după merele zemoase și moi care creșteau în livada noastră.

Andrew mă privi amuzat.

– Cred c-o să-ți pot aduce niște mere de la Homestead și o voi face personal, promise el.

În acel moment n-am mai simțit răceala pe care mi-o transmitea el de obicei, Andrew mi s-a părut mult mai apropiat și m-am gândit că aş putea ajunge chiar să iubesc aceste ținuturi.

– Mi-am imaginat că nu vom mânca nimic altceva în afară de carne de oaie, m-am confesat eu.

– O, nu, nici vorbă! În congelator avem de toate. Chiar și curcan, șunci făcute în casă, pește de la Geraldton!

– Și mere! am spus eu râzând.

– Da, chiar și mere, confirmă el, în special mere.

Capitolul 14

Această Mirrabooka era ca un regat pe care domnul Fraser îl conducea cu multă ușurință dar până acum nu avusese o consoartă care să se ocupe de treburile gospodăriei, căci el își petrecea vremea mai mult în afara casei. Lucrurile fuseseră altfel, mi-a spus el, pe vremea când trăia mama lui, dar după moartea tatălui lui aceasta se recăsătorise și nu mai venea decât foarte rar în vizită la Murchison.

Casa avea un singur etaj, dar o mulțime de încăperi, cu mobilă extrem de frumoasă, adusă de frații Fraser din Scoția. Exista aer condiționat, congelatoare, toate dotările nece-

sare unei bucătării moderne pe care eu nu-mi imaginasem că le-aș putea avea vreodată.

– Cred că ar fi cazul să te iau în brațe și să te trec pragul, îmi spuse Andrew tocmai când mă așteptam mai puțin.

– Nu știu dacă trebuie să respectăm tradiția, mai ales aici unde nu ne vede nimeni, am spus eu.

– Păcat, răspunse el înăbușindu-și un zâmbet.

Răcoarea plăcută a aerului condiționat mă făcu să pot respira din nou. Chiar dacă afară soarele și cei din familia Fraser mă puteau strivi, în interior mă simțeam foarte bine.

– Te-ai întors, așadar! se auzi vocea unei fete care intrase în încăpere.

– Da și mi-am adus și soție, replică Andrew.

Fata începu să râdă.

– Da, am auzit despre ea! Mama spunea că nu este deloc potrivită!

– Mary, o admonestă Fraser pe un ton pe care nu-l mai auzisem și pe care n-aș mai fi vrut să-l aud vreodată.

L-am muștră printr-o privire mai dură, cu ochii ațintiți asupra fetei frumoase care intrase. Căci Mary Fraser era o frumusețe cu părul roșu, des întâlnit la scoțience, și mi s-a părut normal acum când am văzut-o, ca el să și-o dorească alături. Nu mi-am putut dezlipi privirile de pe figura ei vie, intens marcată de prezența acelor ochi verzi, frumos conturați.

— Tu trebuie să fii Mary Fraser. Eu sunt Kirsty MacTaggart.

Fata nu-mi zâmbea din primul moment, dar întrucât era în firea ei să fie plăcută și deschisă, cedă tentației, cu toate instrucțiunile pe care, probabil, le primise de la mama ei.

— Kirsty MacTaggart? repetă fata.

— Kirsty Fraser, preciză Andrew.

— Nu mă deranjează MacTaggart, este numele meu cu care m-am născut și care mi se potrivește de minune.

Mary izbucni în râs.

— Așa este. Mi se pare totuși ciudat că te tragi din același loc ca și mama mea, nu aveți nimic în comun. Am ridicat din sprâncene.

– Același lucru se poate spune despre tine și domnul Fraser!

Mary se arată intrigată.

– Domnul Fraser! repetă ea. Mă amuză cum ți se adresează soția ta, Andrew, dar trebuie să recunosc că se potrivește cu felul tău autoritar de a rezolva totul. Poate că vrei să-ți spun și eu tot așa?

Andrew ne privi pe amândouă.

– Să nu îndrăznești cumva! Oricum, Mary, aş vrea să ştii că soția mea este o tânără cu maniere alese, față de care aş vrea să te comporti cât mai frumos.

– Adevărat, numai că mama nu crede asta.

– Nu-mi dau seama ce m-a făcut să mă adresez nepoliticos mamei tale. Desigur, îi voi cere scuze, când va veni pe aici.

– Să vină aici, spui?

– Da, așa a promis.

– Și tu o să-i permiți?

– Sigur că da, trebuie să te viziteze. Ce te face să crezi că i-aș refuza asta?

Fata ridică din umeri.

– Nu este un personaj prea îndrăgit aici, la Murchison. Este obsedată de ideea că lumea vrea s-o dea la o parte!

– Prostii, am zis eu. E mama ta. Nu este ăsta un motiv destul de puternic pentru a te vizita când dorește? Mama ta va fi binevenită oricând în această casă, atâta timp cât eu sunt stăpână aici.

Mary se decise să-mi arate casa. Mă duse mai întâi în dormitorul care fusese al părinților lui Andrew.

– Sper că veți dormi aici, spuse ea. Le-am cerut servitorilor să ducă bagajele chiar aici, după ce însă vei vedea toată casa.

Eu am privit-o fără a clipi.

– Aș prefera să nu dorm în aceeași cameră cu Andrew.

– Nu știu ce va spune el de asta!

Desigur, m-am lăsat prinsă în cursă de data asta, căci nu m-am putut abține, din curiozitate, bineînțeles.

– De ce?

Fata începu să râdă.

– Nu știi nimic despre Andy? Era cea mai bună partidă din tot ținutul, probabil că multe fete îl vor plânge acum că s-a însurat. Fetele se ceartă pentru ca să danseze măcar o dată cu el!

– De ce, nu prea sunt bărbați pe aici, prin Murchison?

– Dumnezeu! Este o așezare de mineri. Sunt mai mulți bărbați decât femei! Dar nici unul nu arată ca Andy și mai ales, nici unul nu are banii lui!

– Este chiar atât de bogat?

– Foarte! Dar nu numai pentru asta. Deși pare tipul de bărbat tăcut, este un cuceritor, cred că nu i-a scăpat nici una de pe aici.

Eu am înghițit în sec.

– Probabil că se spun multe pe seama lui! M-am gândit în momentul acela că probabil și lui îi fusese destul de greu să trăiască sub același acoperiș cu fata pe care o iubea, fără ca să provoace suspiciuni asupra sentimentelor lui.

Mary Fraser îmi arată și restul casei și am rămas uimită de luxul acesteia, de rafinamentul lucrurilor. Am ales dormitorul cel mai apropiat de camera lui Andy. Era o încăpere frumoasă, nu foarte mare, dar cu mobilă care mi se potrivea, iar patul, să nu mai vorbim, era atât de confortabil! Aveam acolo și un birou sculptat, multe cărți, ceea ce fu o adevărată revelație căci nu mă așteptam ca acești aborigeni să cunoască plăcerea lecturii.

Dar Mary nu era de acord cu alegerea mea, așa că-l întrebă pe Andy:

– Kirsty sforăie?

Andy o privi încurcat.

– Nu, nici vorbă.

– Atunci, nu pot să înțeleg, de ce n-o convingi să...

– Mary, nu este cazul să te preocupe lucrurile pe care nu le înțelegi, îi reproșă el.

– Dar nu sunt un copil, chiar dacă mă tratezi astfel!

– Un adult ar fi știut să-și vadă de treburile lui!

– O să țin minte, îl amenință fata.

– Nu are sens să vă certați din cauza mea, i-am potolit eu. Mi-am ales singură camera și gata!

– Dumnezeule, zise Mary, n-aș fi crezut că Andy îi va permite soției lui să aibă cameră separată și mai ales, să-i spună ce are de făcut!

Am privit-o amândoi, uluiți de revolta ei.

– Nu așa stau lucrurile, Mary, eu nu-i spun lui Andy ce are de făcut, am zis eu privindu-l pe Andy în speranța că voi primi ajutor din partea lui.

– Nu ne crea probleme, Mary, abia am venit și suntem foarte obosiți de pe drum, îi spuse el pe un ton mai blând de data asta.

– Îmi cer scuze, zise copila, biata Kirsty, ar fi trebuit s-o prevină careva!

– Vrei să spui că n-ai făcut-o tu deja?

– I-am spus că ești cam afemeiat! Dar nimic mai mult!

– Și ar mai fi fost ceva de spus? întrebă Andy.

– Vă rog să încetați, am intervenit eu, nu este politicos să discutăm viața sentimentală a lui Andy.

Fata începu să râdă.

– Andy, cred că ți-ai făcut un bine însurându-te cu Kirsty!

Andrew mă privi lung.

– Și eu încep să cred asta.

Dintr-o dată, m-am simțit ca o intrusă căci nu cunoșteam amănunte legate de ceea ce vorbeau cei doi. De fapt, sosirea mea în casa lor fusese un eveniment deosebit care pe mine, trebuie să recunosc, m-a șocat. Casa fusese elementul surpriză. Era atât de elegantă, modernă, cu tot confortul. N-aș fi crezut că în mijlocul unui deșert, așa cum era acest ținut, putea să existe o casă la asemenea standarde ridicate. Mary îmi spuse că pentru cină se schimbau totdeauna cu haine adecvate. Mie mi se păru puțin cam ciudat să iau masa îmbrăcată în toalete pretențioase, cu lumânări pe masă și argintărie, când afară nu exista decât spațiul acela gol și oile. Tata ar fi numit asta vanitate, dar eu nu eram sigură dacă era așa ceva. Mi

se părea un lucru plăcut ca toată familia să se reunească la cină, iar membrii ei să se străduiască să arate corespunzător.

Iar mâncarea în sine fu o altă surpriză. Am început cu supă, urmată de friptură de miel și legume. Andrew a terminat cina cu prăjituri și biscuiți, dar eu și Mary am mâncat numai fructe proaspete. Spre uimirea mea, Andrew luă un măr pe care-l curăță de coajă, îl tăie în patru și mi-l întinse.

— Merele australiene sunt vestite pentru savoarea lor.

Am mâncat mărul, pe deplin conștientă de prezența lui Andy. M-am uitat la el ca și când n-aș mai fi văzut vreodată un bărbat în viața mea, cât despre gustul mărului, nu știu ce să spun, nu l-am simțit!

Prima noapte petrecută la Mirrabooka fu întreruptă brusc de intrarea intempestivă a lui Mary în camera mea.

– Trezește-te! spuse ea. S-a crăpat de ziua și vreau să mergem călare să văd cum aduc oile.

– Să mergem călare? am repetat eu încă sub imperiul somnului. Dar eu nu știu să călăresc, ar fi mai bine să te duci singură.

– Hai, Kirsty, o să înveți repede, nu este greu să te ții în șa! Oricum, mai curând sau mai târziu o să trebuiască s-o faci!

– Prefer s-o fac cât mai târziu, i-am răspuns eu.

Nu aveam nici îmbrăcămintea necesară și nici chef să părăsesc patul așa de devreme.

– O să-ți împrumut eu o pereche de pantaloni, insistă Mary. Pe aici toată lumea poartă jeans! așa că trebuie să te conformezi!

Am îmbrăcat în cele din urmă o pereche de jeansi de-ai ei și uitându-mă în oglindă am observat că nu-mi veneau rău, dar nu știu de ce mă jenam să apar așa în fața oamenilor. Andrew îmi aruncă o privire în care mi se păru că citesc admirație.

– Arăți foarte bine astăzi! O să te ajut să urci pe cal și să te bucuri de spectacolul pe care-l constituie ziua de astăzi! Nu trebuie să speriem oile prin vreo mișcare bruscă, îmi spuse el.

– Eu o să aduc caii, se oferi Mary.

– Te rog s-o faci, zise Andrew. Ce cal îi dăm lui Kirsty?

– Mă gândeam la Birralee.

– Da, e un cal mai liniștit. O s-o ajut eu să încalece.

Calul mi se păru foarte mare, căci stând în picioare nu puteam privi peste el. Aș fi vrut să pot refuza acest animal cu ochii atât de mari, sălbatici, cu nările fremătând.

– Va dura puțin până îl vei cunoaște, îmi spuse Andrew. Încearcă să-i vorbești, să se obișnuiască cu timbrul vocii tale. Nu te grăbi niciodată când este vorba de un cal. Viața ta poate depinde de el, așa că trebuie să ajungeți să vă contopiți la un moment dat.

I-am luat vorbele în serios. Am bătut calul încetisor pe coamă și l-am lăsat să mă miroasă cu

nărilor lui mari, pe umăr. Andrew îmi puse frâul în mână arătându-mi cum să-l folosesc. Îmi arătă cum să pun șaua pe cal, apoi mă ajută să încalec, sprijinindu-mi piciorul în mâinile lui. Eram atât de departe de pământ!

– Ar fi mai bine să mergi numai prin padoc, la început, mă sfătui Andrew.

Am dar pinteni calului, acesta lovi pământul cu copitele, iar mie mi se păru că mă aruncă la fiecare pas. M-am gândit că trebuie să-i mai dau drumul la frâu așa cum văzusem într-un film. Reacția lui Birrahlee fu total neașteptată. Dădu urechile pe spate și o porni în viteză înainte, trecând în goană pe lângă Andrew și Mary. Am închis ochii, rugându-mă la Dumnezeu să mă pot ține în șa, să nu mă fac de rușine în fața lui Andrew căzând cât eram de lungă. Cu toată teama pe care o simțeam am ajuns totuși să mă bucur de senzația aceea grozavă pe care mi-o dădea viteza calului și faptul că acesta nu mă aruncase la pământ, cum m-aș fi așteptat. L-am atins cu călcâiele și m-am bucurat când a prins viteză și mai mare.

– Trage de hățuri! strigă Andrew din urma mea.

Am făcut ce mi-a spus, dar nu fără părere de rău. Calul s-a oprit brusc, apoi Andrew și Mary ne-au prins din urmă.

– Parcă nu știai să călărești, nu?

– N-am mai făcut-o până acum, dar întrucât n-am fost aruncată la pământ consider că este un semn bun.

– Asta înseamnă c-o să poți participa și la cursele de cai pe care le organizăm aici, la Mirrabooka, zise Mary foarte entuziasmată.

– Pot participa și femeile? am întrebat eu curioasă.

– Toată lumea ia parte la ele, fu răspunsul lui Andrew.

– Andy, nu mai ezita, nu vezi că soția ta este nerăbdătoare s-o facă? interveni Mary.

– În acest caz, se vede că a sosit timpul să participe și un Fraser la ele!

Acest Fraser era un MacTaggart, mi-am spus eu.

Capitolul 5

Oile erau aduse la tuns din toată Mirrabooka. Râurile de lână luau apoi drumul padocurilor spre a fi depozitate apoi vândute pe bani foarte mulți, după cum spunea soțul meu. Tocmai acesta fusese spectacolul pe care Mary nu voise să-l pierd. Ea-mi urmări figura plină de încântare, căci asistam la un asemenea spectacol pentru prima dată în viață.

— Averele familiei Fraser s-a născut din blana acestor animale, îmi spuse ea. Minele de aur și cele de cărbune sunt numai un paleativ.

Eu rămăsesem fără grai și urmăream cu ochii mari revărsarea aceea de oi care se adunaseră pe

văi, unde oierii le țineau blocate, încât, văzut de la distanță, totul arăta ca o mare mișcătoare. Am crezut că nu voi uita niciodată zgomotele făcute de această masă de animale, care behăiau pe diferite tonuri...

— Acum începe greul ! îmi spuse Mary. Cred că n-ai mai văzut atâtea oi laolaltă! O, Kirsty ,sunt atât de fericită că Andy te-a adus aici! Mai am și eu cu cine să schimb o părere! Andy este un bărbat extraordinar, dar nu pot discuta orice cu el. Mă întreb câteodată de ce bărbații nu ne acordă mai multă atenție, de ce nu sunt preocupați de sentimentele noastre? Cred că Andy ți-a spus tot. Nu e prea ușor să fii tânăr. Nimeni nu te ia în serios, nimeni nu știe ce vrei!

— Iar tu îl vrei pe el, din câte vād.

— Da, este adevărat, pe el îl vreau, spuse ea cu oarecare disperare în glas. Tocmai din această cauză a plecat atât de departe. Tocmai pentru ca eu să-l uit! Iar mama a făcut tot posibilul să mă îndepărteze de aici, de la Murchison.

– Poate se temea că vei suferi prea mult, i-am sugerat eu simțind brusc dorința de a rămâne singură căci mi se împăienjeniseră ochii de lacrimi.

Mary mă privi ironic.

– Mama nu-l prea înghite nici pe Andy, iar despre mine nu știe mare lucru. Nu i-am spus ce simt pentru Andy și l-am rugat și pe el să se abțină de la orice comentarii, iar Andy este bărbatul care se ține de cuvânt, tocmai de asta mă surprinde că ți-a spus și ție. Dar oricum, bănuiesc că trebuia s-o facă. Pe mine nu mă deranjează că ți-a spus, bănuiesc că n-o să râzi de mine pentru că m-am îndrăgostit de un bărbat mult mai în vârstă!

– Nu, n-aș avea de ce să râd de tine, fii liniștită.

– Mai trebuie să suport destule până împlinesc douăzeci și unu de ani!

– Da, dar vor trece repede căci stai mereu în preajma lui, am subliniat eu. Patru ani nu înseamnă foarte mult. L-am îngrijit doi ani pe tata, dar nici n-am simțit cum a zburat timpul, iar apoi el a murit, lăsându-mă singură.

– De asta te-a luat Andy de nevastă? I-a fost milă de tine?

– Nu, cel puțin de asta sunt foarte sigură. Andy n-a spus niciodată că-i pare rău de moartea tatălui meu. De fapt, el avea propriile sale probleme, nu-i mai rămăsese timp și pentru ale mele.

– Dar a găsit timpul necesar ca să te ia de nevastă, obiectă Mary.

– A făcut-o tot în interesul lui, i-am răspuns eu. Avea nevoie de o persoană feminină în casă pentru a te putea păstra pe tine.

Mary păli, iar pistruii se accentuară sub albul pielii.

– Asta ți-a spus? reuși ea să îngaime în cele din urmă. O, Andy, nu trebuia să ajungi până acolo!

Eu m-am mai uitat o dată spre mulțimea aceea de oi care se revărsase ocupând toată valea și l-am întors pe Birrahlee spre casă.

– Vina, dacă tot trebuie să fie a cuiva, nu poate fi decât a mea, am spus eu plină de înverșunare. Nu trebuia să vin aici. Era mai bine să rămân în Scoția!

– Kirsty, mă bucur că n-ai făcut-o! Ce s-ar fi întâmplat cu familia Fraser dacă nu veneai?

Am iubit-o din tot sufletul în acel moment. Nu puteam fi geloasă pe frumusețea ei. Chiar dacă Mary Fraser îmi lua ceea ce începusem să iubesc, nu aveam s-o urăsc pentru asta.

Am ajuns singure acasă căci Andrew nu era de găsit, iar Mary m-a ajutat să descasc. Rămasă singură, m-am dus în camera mea și m-am trântit așa îmbrăcată pe pat.

– Un duș fierbinte ți-ar face tocmai bine, zise Mary dând buzna în camera mea. Dacă-ți este greu să te ridici o să-ți fac un masaj, dar am mâini foarte grele, fii atentă!

Am ascultat-o, m-am îndreptat spre baie și am lăsat apa caldă să-mi biciuiască zonele pe care le simțeam înțepenite. M-am simțit mult mai bine.

– Îmi mai povestești câte ceva despre tunsul oilor? Cât timp vor rămâne aici, în vale?

– Vreo două săptămâni, poate. Te vei sătura de asta, oricum, pentru că va trebui să gătim pentru toți oamenii care s-au adunat aici.

– Mie îmi place să gătesc, am spus eu.

– Nu și pentru zilieri, ăștia mănâncă niște cantități industriale, bineînțeles de mâncare proastă.

– Înțeleg. Andy trebuia să-mi spună ce rol urma să îndeplinesc în gospodărie, desigur. Iar dacă-mi spunea la ce ore trebuie hrăniți oamenii și mai ales cu ce fel de mâncare, nu era o problemă pentru mine căci eram obișnuită cu munca grea, iar în bucătărie mă simțeam ca acasă. Și ca să fiu sinceră, era mai bine să am ceva care să-mi ocupe temporar mintea, mai precis să pot scăpa de gândurile negre care începuseră să-mi dea târcoale referitor la cei patru ani cât trebuia să fiu doamna Andrew Fraser. Am început să mă ocup de terenul din fața casei, pe care l-am plantat cu niște flori minunate. Mary nu avu nimic împotriva felului în care alesesem să-mi petrec timpul și, spre uimirea mea, și Andrew se arătă interesat, ba

chiar fu de ajutor deviind o conductă de la piscină pentru ca eu să-mi pot uda florile ori de câte ori era necesar. Din fericire, la Mirrabooka aveam destulă apă. Atunci când au făcut prospecțiuni ale solului căutând minerale, au dat peste un izvor de apă la mare adâncime. Imediat a apărut o arteziană și au instalat o moară de vânt care să aducă apa la suprafață. Dar apa nu diminuea căldura aceea cumplită, uscată. Era un climat care făcea ca și un abstinent să devină băutor serios de bere. Eu am băut-o numai ținându-mă de nas și după o vreme, chiar Andy a renunțat la a mă convinge că trebuia s-o beau. Andy continua să fie foarte amabil și atent cu mine, dar distant. În fiecare seară stătea de vorba cu Mary, iar pe mine mă excludeau din aceste discuții. Nu se mai spunea nimic despre faptul că Mary trebuia să locuiască cu mama ei, așa încât am considerat că Andrew își atinsese scopul. Oricum, înțelegerea noastră fusese pe o perioadă de patru ani iar eu trebuia să-mi țin cuvântul căci eram o MacTaggart. Așa că m-am concentrat asupra

grădinii mele. În patru ani vom avea o mulțime de flori care să fie darul meu pentru Andrew și Mirrabooka.

Dar deodată, tot locul izbucni la viață. Cei care tundeau oile trebuiau să sosească în scurt timp. Andrew era ocupat cu aranjarea locului în care urmau să doarmă și cu toate celelalte. Bărbații sosiră în camioane, iar eu și Mary am ieșit să-i întâmpinăm. Aveau hainele murdare de grăsime și fețele arse de soare. Vorbeau monosilabic și nu prea se uitau la femei. Șeful lor păru sceptic la perspectiva că vor mânca hrană pregătită de o femeie.

– Dacă mi-ați spune ce-ați dori să mâncați v-aș putea pregăti ceva pe placul dumneavoastră, m-am oferit eu.

– Noi muncim din greu, doamnă, a spus unul dintre ei, așa că atunci când mâncăm vrem să ne relaxăm, să nu trebuiască să ne ținem gura, deci femeile nu prea au ce căuta printre noi.

– Bine, o să discut cu soțul meu ceea ce mi-ați spus, m-am oferit eu.

Mi-a fost destul de greu să-l conving pe Andrew că voiam să fac ceva util, că aveam nevoie de muncă tot așa cum oamenii aceia aveau nevoie de bani.

– Nu te-am adus aici ca să muncești, zise Andrew.

– Dacă tot nu pot să servesc la masă, de ce n-aș putea să gătesc, cel puțin?

– Bine, consimți Andrew. Dar dacă n-o să meargă să nu-ți faci probleme, da?

Am ajuns astfel la un compromis. Zilierii fură serviți la masă de către unul din oamenii lui Andrew și fură destul de mulțumiți, iar eu am avut ocazia să mă manifest în ale gătitului, pregătind acele feluri care știam că-i plăceau atât de mult lui Andrew.

– Cred că mâncarea ta a avut mare succes, zise Mary privind stiva de farfurii goale din fața noastră. Andrew spunea că dacă oamenii sunt mulțumiți de mâncare mai vin și anul următor. Kirsty, te-am urmărit cu câtă grijă ai pregătit mâncarea oamenilor și cred că pui prea mult suflet în ceea ce faci.

– De ce spui asta, Mary?

– Am mai observat că nici nu îndrăznești să respiri dacă știi că nu-i face plăcere lui Andy. Cred că ar trebui să fii ceva mai egoistă.

– Dar nu fac altceva decât să-i acord lui Andy importanța pe care trebuie s-o aibă un soț.

– Și cu tine, cum rămâne? Cu viața ta, cu dorințele tale. Ce obții tu de la el?

– Tu ce-ți dorești de la viitorul tău soț, Mary?

– Dragostea, dar mai ales banii lui.

Fata izbucni în râs și am râs și eu cu ea. Așa era felul ei de a fi, nu putea sta serioasă prea mult timp.

– Desigur, mai am nevoie de numele, atenția și protecția lui.

Fata căzu pe gânduri.

– Cred că mi-ar plăcea să-i port numele, deși nu este unul prea sonor. Ție ți-a fost greu să renunți la numele tău de fată?

– Trebuie să recunosc că da. Dar nu poți fi o soție adevărată dacă nu porți numele unui bărbat, chiar dacă nu-ți place cum sună.

Mary mă sărută pe obraz și părăsi încăperea.

Andrew mă duse a doua zi să văd cum se tundeau oile. Rasele pe care le creștea el erau importate de la un prieten al lui din Noua Zeelandă. Mare parte din oile lui erau merinos, despre care Andrew îmi vorbi mult, insistând asupra blănii de calitate superioară. Mă gândeam mult în acele zile la muncitorii zilieri care duceau o viață destul de grea, fiind nevoiți să rătăcească din stână în stână în căutare de lucru. Cei care tundeau oile aveau o muncă destul de grea aici, la Mirrabooka, dar mie îmi plăcea felul în care blana oilor cădea la pământ sub atingerea foarfecelui electric și zăcea acolo până când veneau alții s-o strângă. Acești oameni care tundeau oile trăiau numai prin munca lor. Căpătau sume mari de bani pentru rapiditatea și îndemânarea pe care le dovedeau. O dată pe săptămână, de obicei spre sfârșitul acesteia, se duceau în cea mai apropiată localitate unde se înecau în bere, după care se întorceau spre

dimineată la Mirrabooka, trezindu-i pe toți cu gălăgia lor. Nu se amestecau niciodată cu muncitorii de la Mirrabooka. Aveau propria lor viață, mergeau din stână în stână, până ce le terminau pe toate. Ce făceau în restul anului, n-am aflat niciodată. Oile erau aduse la tuns și ținute până ce ei le scăpau de blana aceea deasă și greoaie. După două minute, cam atât dura tunsul unei oi, bietul animal scăpa arătând foarte ciudat, dar părea mai curat ca înainte, după care se alătura celor care trecuseră deja linia care le separa de celelalte care-și așteptau rândul. Lâna era preluată la diferite intervale și dusă la niște aparate care o sortau și comprimau, după care o făceau baloturi pentru a fi mai ușor transportată.

— Unde vindeți lâna asta? l-am întrebat eu pe Andrew, cu un interes brusc trezit.

— Înainte, o expediam la Londra, dar acum ne-am amenajat propria noastră piață, de fapt, o vindem prin intermediul unui agent local.

Lâna tunsă făcea ca podeaua să alunece sub picioarele noastre și desigur n-am scăpat nici eu,

am fost la un pas de a-mi frânge gâtul, dacă un băiat care ducea lâna la sortat nu m-ar fi prins la timp.

– Vă rog să ne iertați, zise el. Dacă știam că există aici o doamnă atât de frumoasă, am fi fost mai atenți. Încă o dată vă rugăm să ne iertați.

– Te-ai lovit cumva? întrebă Andrew îngrijorat. El mă prinse cu grijă de mijloc de parcă ar fi vrut să se asigure că nu mi se va întâmpla nimic rău. Desigur, imediat ce am ieșit, m-am eliberat din brațele lui. Bine că te-am scos de acolo, zise el ușurat, altfel se aduna toată suflarea de muncitori să-ți ceară scuze.

Am tras aer în piept uluită de grosolănia lui. L-am privit supărată.

– Ești conștient de ceea ce ai spus, Andrew Fraser? Ar trebui să afli că...

– Că nu ești chiar o sfântă așa cum vrei să pari? mă întrerupse el. N-ai avut nici o reacție când ai văzut că salahorii s-au întors acasă beți.

– Dar n-au făcut nimănui nici un rău cu asta, am protestat eu.

– De unde știi?

Cum aș fi putut să-i explic că acasă, de sărbătoarea numită Ceilidh, toată lumea se aduna, cânta, făcea glume și atunci orice bărbat se putea îmbăta fără probleme?

– Dar oamenii aceștia au muncit din greu, băutura a fost relaxarea lor.

– Și asta crezi că le dă dreptul să te soarbă din ochi?

– Andrew Fraser! am exclamat eu.

– Bine, n-o să mai insist, dar nu uita că nici eu nu te scap din ochi căci acum ești doamna Andrew Fraser de la Mirrabooka.

– Nu uit asta nici un moment!

Cu vorbele pe care i le-am spus, Andrew s-a întors și a părăsit încăperea.

După câteva ore, un bărbat își băgă capul pe ușă, întrebând de Andrew.

– Cine îl caută? am întrebat eu.

– Ar face bine să vină cât mai repede, ca să nu se ajungă la crimă, doamnă!

– Mă duc să-l chem, am sărit eu, dând la o parte tigaia în care prăjeam niște carne. Am alergat spre biroul soțului meu. Andrew, vino repede, sunt probleme! am strigat eu din ușă.

– Rămâi aici, îmi spuse el pe un ton care nu suporta contrazicere. Eu n-am îndrăznit să mă mișc de la birou până la întoarcerea lui. M-am așezat pe scaunul pe care stătuse el și am aruncat o privire peste acte. Erau toate legate de afacerile lui, de lâna pe care trebuia s-o vândă, de minele de aur, lucruri care n-ar fi trebuit să mă intereseze, dacă o hârtie care se afla într-un colț, nu mi-ar fi atras atenția. Era o scrisoare de la Margaret Fraser, scrisă cu cerneală neagră pe hârtie vernil.

Dragul meu Andy,

Din ce-mi spune Mary, căsătoria asta a ta este cam ciudată! Cred c-ar fi bine să vin la Mirrabooka să constat cu proprii mei ochi. Nu vreau ca soția ta să afle de sosirea mea, cred că oricum are destule pe cap!

Am pus scrisoarea la loc tocmai la timp căci Andrew se întoarse, cu pumnii înroșiți, cu un fir de sânge prelingându-i-se din colțul gurii.

– Andrew, ești rănit?

– N-a fost o bătaie în adevăratul sens al cuvântului. De fapt, m-a amuzat chiar! Privind spre birou alese scrisoarea lui Margaret și-mi spuse: am vrut să știi că Margaret poate sosi dintr-o clipă în alta.

– Știu, am recunoscut eu rușinată, i-am citit scrisoarea.

– Cred că știi cum trebuie să te porți cu mine cât va fi ea aici.

N-am răspuns, ci m-am repezit spre bucătărie unde lucrurile nu erau așa de complicate ca în restul acestei case.

Capitolul 6

Doamna Fraser a zburat de la Perth spre Cue chiar în ziua în care muncitorii au terminat de tuns oile. Andrew și Mary s-au dus, desigur, s-o întâmpine la Cue. Mary fusese ciudat de tăcută toată ziua, iar eu mi-am făcut probleme din cauza ei.

– Cred că ești bucuroasă s-o ai pe mama ta câtva timp alături, i-am spus eu.

– Nici vorbă, zise fata care stătea să plângă. De fiecare dată când vine aici mă face să mă cert cu Andy, zise ea cu disperare în glas.

– De data asta nu va mai fi așa, am asigurat-o eu.

Fata încercă să zâmbească.

– O să încerci s-o oprești, Kirsty?

– Crede-mă, voi face tot posibilul.

În momentul acela apăru Andrew și discuția noastră încetă. La scurt timp plecară, iar eu m-am întors la treburile mele.

Masa era pregătită când sosi Margaret dar am așteptat ca ea să-și despacheteze bagajele. Coborâse din „hârbul“ lui Andrew de parcă ar fi coborât din vreo limuzină. Dar ce să mai spun, i-am invidiat felul în care era îmbrăcată, coafura și chiar manichiura.

– Bine te-am găsit, draga mea, mi se adresa Margaret.

– Fiți binevenită la Mirrabooka, doamnă Fraser, i-am răspuns eu.

– Chiar ești bucuroasă de sosirea mea?

Am încercat să mă controlez cât am putut de mult.

– Abia așteptam să vă văd aici, la Mirrabooka, am repetat eu în speranța că-i voi câștiga simpatia.

– Ce bine știi să te prefaci, spuse Margaret și plecă spre camera ei urmată de Mary care-mi

aruncă o privire disperată. Amintirea prânzului pe care l-am luat atunci cu Margaret avea să mă urmărească toată viața.

— Mi-ați rezervat același loc? Întrebă ea de cum am intrat în salon.

— V-am așezat la dreapta lui Andrew, i-am răspuns eu.

— Acolo este locul meu, interveni Mary.

— Se pare că ți-ai luat sarcinile în serios, draga mea, mi se adresează Margaret. Te-ai obișnuit cu casa, nu?

— Nu știu ce să vă spun, am fost foarte ocupată, chiar de când am venit, cu asigurarea hranei pentru lucrătorii sezonieri, așa încât nici nu știu cum a trecut timpul.

— Ai început deja să vorbești ca o nevestă de fermier, nu crezi?

— Eu? am întrebat încă o dată căci nu-mi venea să cred ce mi se spunea.

Mary interveni, aruncându-și coama cea roșcată pe spate:

— Tot ce a aflat despre asta știe numai de la mine, mamă. Este important pentru ea să știe diferența dintre oile lui Andy și merinosul australian.

– Dar tu, Mary, chiar trebuie să știi asta, draga mea?

– Da, mi se pare chiar interesant.

– Eu consider că o tânără de vârsta ta ar trebui să aibă alte preocupări care ar fi fost departe de oile lui Andy, oftă Margaret. Când mai vii la Perth? Ai nevoie de toalete noi și cred că nu ți-ar strica să mai cunoști și niște oameni civilizați.

– Ce vrei să spui, mamă?

– Este adevărat că și eu am început de jos, draga mea, dar tatăl tău a fost un Fraser și cred că trebuie să-i respecti numele, comportându-te ca o adevărată domnișoară.

– Dar și tata a fost fermier ca și Andy.

– A fost mare diferență între ei, Donald a locuit tot timpul la Perth.

– Pentru că ai vrut tu asta! îi reproșă Mary.

Aș fi vrut ca Andrew să se întoarcă mai repede de la staulele pe care se dusesese să le inspecteze.

– Povestește-ne despre John Macarthur, Mary, am rugat-o eu, neștiind ce să mai spun.

Figura fetei se luminează dintr-o dată.

– Era ofițer în corpul II de armată, începu ea. A început să crească oi prin 1794 și a făcut niște încrucișări de rase care au dus la rezultate foarte interesante, după care le-a împerecheat cu rasa merinos pe care a adus-o din Spania. A rezultat primul merinos australian, iar Frank Connor are multe astfel de exemplare la ferma lui.

Margaret se înroși dintr-o dată.

– Nu vreau să mai aud despre acest Frank! exclamă ea nervoasă.

Eu am respirat ușurată.

– Cred că-l cunosc! am exclamat eu, cu reală satisfacție. A venit să ne vadă când am sosit la Londra.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, sări Mary.

– Am uitat, am recunoscut eu rușinată. Au fost menționate atâtea nume atunci, încât le-am uitat.

Mary se lăsă în scaunul ei.

– Dar Frank ieșea în evidență, nu?

– Cred că da, am admis eu.

Spre marea mea ușurare, Andrew a intrat tocmai atunci și s-a așezat în capul mesei.

– Despre ce discutați, doamnelor? întrebă el plăcut impresionat de atmosfera în care ne aflam.

– Despre unul dintre amicii lui Mary, pe care eu nu-l găsesc potrivit pentru ea, mă refer la Frank Connor.

– Frank nu este aici, pentru a se apăra, Margaret, preciză Andrew.

– Nu contează unde se află acum, important este numai faptul că Mary se limitează la cunoștințele de la Murchison, că nu are un cerc adecvat de prieteni, ca o tânără de familie bună.

– Dar Mary este o Fraser, și trebuie să se simtă bine la Mirrabooka, insistă Andrew.

– Dar nu este necesar să cunoască personal fiecare oaie din turmele de aici, explodează Margaret. După ce se va căsători va avea un soț care să se ocupe de aceste probleme. Nu la asta te gândești și tu?

– Poate, zise Andrew.

Ce bine va fi pentru ei! mi-am spus eu. Se vor căsători doi Fraseri și Andrew se va ocupa de averile lor reunite. Și eu? Eu voi fi de mult plecată de pe aceste meleaguri, după ce-mi voi fi jucat rolul,

oferind prezența feminină atât de necesară lui Andrew pentru a-și putea păstra pupila la Mirrabooka.

– Tocmai asta aș vrea să preîntâmpin, zise Margaret, aș vrea ca fata mea să-și administreze singură banii.

– Sau, mai bine să te ocupi tu de asta, Margaret, nu-i așa?

– Exact. Donald avea niște obligații față de mine, nu?

Andrew păli.

– Cred că ai cam exagerat când ai afirmat că Donald nu te-a luat în căsătorie.

– Dar ce relevanță mai are asta acum, dragul meu? El a considerat că nu sunt capabilă să-mi cresc propriul copil! Iar dacă n-aș fi fost legal căsătorită cu el, Mary ar fi fost numai a mea!

– Nu-ți face iluzii, Margaret, o puse Andrew la punct.

– Oricum, dragul meu, tu poți fi mulțumit că m-ai ajutat să renunț la acest plan și ne-ai adus pe toți în situația de a depinde de tine. Cred că ești mulțumit.

Eu aș fi vrut să dispar dintr-o dată, să-i las să-și rezolve singuri problemele de familie, dar

Mary sări în ajutorul nostru, roșie de mânie la fiecare vorbă necuvenită rostită de mama ei.

– Mamă! protestă ea. Crezi că este cazul să ai un asemenea comportament?

– Ah, exclamă Margaret, dând ochii peste cap. Ce bine semeni cu tatăl tău! Cred că te-ai bucura dacă m-ai vedea murind de foame.

– Știi prea bine că n-ar fi așa. Nici măcar nu se pune problema.

– Dar tu de unde știi? Doar trăiești aici, în lux. Iar nevasta lui Andy își poate permite orice.

– Doamnă, eu nu am bani...

– Fetițo, vino-ți în fire, spuse Andrew, orice nevestă de fermier este considerată bogată. Iar tu ai proprii tăi bani, pe care ți-i poți lua oricând dorești. Dacă vrei mergem chiar acum în birou și o să rezolvăm problema.

– Ar fi bine să fii mai atent, Andy, poate te lasă sărac lipit...

– Mamă, te rog să nu vorbești așa despre Kirsty, nu știi ce fel de om este!

– Nu? Atunci cine o cunoaște mai bine decât mine pe micuța fată a pastorului?

După ce am mers în biroul lui Andrew se lăasă tăcerea. Ne-am așezat față în față, iar eu, rușinată de tot ce se întâmplase, am considerat că era cazul să-mi cer scuze.

— N-am vrut să te pun într-o astfel de situație jenantă, Andrew.

— Dar de ce nu mi-ai cerut bani?

— Pe ce să-i cheltuiesc aici? Și apoi, sunt banii familiei Fraser, iar eu sunt o MacTaggart!

— Împrumutată temporar unui Fraser, îmi aminti el. Greșeala este a mea, Kirsty. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre contul pe care l-am deschis pe numele tău, la banca din Cue, chiar în ziua căsătoriei noastre. Ți voi depune acolo o sumă lunară pentru propriile tale cheltuieli. De altfel, este ceva obișnuit ca un soț să facă un asemenea gest față de soția lui.

— Poate, într-o căsnicie adevărată! Dar eu nu sunt soția ta căci nu este de ajuns ca preotul să citească jurămintele de căsătorie pentru ca o femeie să-ți devină soție.

– Kirsty, tu ești soția mea, pentru numele lui Dumnezeu! Și tocmai de asta trebuie să te porți ca atare.

– Nu voi accepta banii tăi!

– Cred că unul dintre noi va trebui să cedeze. Dar tu cum crezi că te vei descurca fără bani?

Nu știam. Tata nu-mi lăsase nici un ban, iar nevoile mele erau destul de puține. Oricum, nu știam ce aș putea face cu toți banii pe care mi-i oferea Andrew.

– Va trebui să accepți banii pe care ți-i ofer, Kirsty. Nu sunt o sumă prea mare. Știai că Mary are de două ori mai mult?

– Poate, dar ea este o Fraser, am obiectat eu. Parte din avere este a ei.

– Iar soția mea crezi că va rămâne fără nici un ban? Kirsty, ce mă fac cu tine? Cum să rezolvăm problema?

– Ai putea să-mi plătești pentru că găsesc. Desigur nu permanent, numai pentru perioadele în care ai zilieri.

Andrew începu să râdă. Se așeză la birou și începu să scrie ceva pe o bucată de hârtie.

Consider că ți se cuvin nouăzeci de dolari pe săptămână. Ești mulțumită?

– Atât de mult câștigă aici o bucătăreasă?

– O să pun în contul tău toți banii pe care i-ai muncit până acum, la care voi mai adăuga o sumă pentru că te ocupi de toate problemele casei. Voi adăuga douăzeci de dolari pe săptămână, ești de acord?

– Este o sumă foarte mare, am obiectat eu.

– Datoria unei soții este să-și asculte soțul, așa că te rog să accepți banii fără nici un comentariu.

Margaret își petrecu după amiaza trântită pe o canapea din camera de zi. I-am servit ceaiul acordând o atenție deosebită felului în care am aranjat prăjiturile și sandvișurile cu castravete, care să-i amintească de ținuturile natale și obiceiurile de acolo.

– Aș vrea să discut cu tine, îmi spuse ea.

– Desigur, doamnă Fraser.

– Ar fi mai bine să te așezi, și să nu-mi mai spui doamnă Fraser. Mă cheamă Margaret. Cred că n-ai apucat încă să te obișnuiești cu atmosfera de aici, nu? Mary văd că te place foarte mult, continuă ea. Eu consider că fata mea duce o viață prea retrasă pentru o tânără de vârsta ei, dar lui Andy nu-i pasă de asta.

– Andrew ține foarte mult la Mary, i-am spus eu. Și n-ar face nimic care să-i dăuneze pupilei lui. Oricum, aș vrea să vă considerați întotdeauna binevenită în casa asta.

– Mă miră că el ți-a spus așa ceva. Andrew nu mă înghite deloc, la fel ca și răposatul meu soț care ajunsese să mă urască foarte tare. Noroc c-a murit. Donald ar fi vrut ca eu să nu am nici cea mai mică influență asupra lui Mary.

– Dar asta nu este drept, sunteți mama ei!

Femeia păru dintr-o dată dezolată și neajutorată.

– Sper că spui asta din toată inima. În acest caz ar fi foarte plăcut să știu că am un aliat în familia Fraser.

– Sper că veți sta cât mai mult aici.

– Poate că așa voi face, răspunse ea. Va trebui să-l aștept pe Frank Connor.

M-am întrebat în momentul acela ce probleme poate să aibă ea cu Frank Connor, dar mi-am amintit că Andrew spusese de câteva ori că acesta era foarte bogat și poate tocmai asta o atrăgea la el. Dar de fapt, cine eram eu să judec pe alții? În momentul acela am și sărit în picioare, luând tava cu mine.

– Tu n-ai timp să te relaxezi niciodată, draga mea?

– Îmi pare rău, dar acum nu am timpul necesar, trebuie să pregătesc masa de seară. Oamenii care au venit la lucru vor pleca mâine și locul va părea pustiu fără ei.

– Kirsty, cum suporti mirosul ăsta pătrunzător de oaie? Mie-mi displace total, dar gândul că reprezintă bani, mai ales banii familiei Fraser, mă face să nu vomit.

Capitolul 7

Dimineă următoare ne-am sculat toți foarte devreme. Oamenii care lucraseră la tunsul oilor fuseseră la Cue cu o noapte înainte și acum discutau în contradictoriu cu privire la stâna următoare, unde să-și ofere serviciile. Vorbeau atât de tare, la acea oră matinală, încât mi-am dorit să-i văd plecați o dată ca să se facă liniște. Oricum, Margaret le ceru să înceteze vorbăria.

– Să veniți la Cue, doamnă Fraser, mă invită șeful lor.

– O să-mi duc eu singur soția la Cue, dacă asta este dorința ei, le răspunse Andrew tăios. Nu are nevoie de invitația voastră.

Eu mi-am dat seama în momentul acela cât de mult mi-ar fi plăcut să plec la Cue cu Andrew, să mai scap de praful și norii de muște de la Mirrabooka. După ce plecară oamenii, am strâns farfuriile murdare, vrând să le spăl, căci dacă n-o făceam eu, cine putea s-o facă? Andrew mă urmărea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Kirsty, lasă farfuriile, vreau să te duc la Cue.

– Dar trebuie să termin mai întâi vesela asta, nu pot s-o las așa.

– Mary poate să termine ce ai început tu.

– Da, dar nu se cade.

– Nu spune asta, Kirsty, ea nu trebuie să fie scu-tită de muncă. Iar dacă i se pare prea mult, Margaret o poate ajuta.

– Dar am stabilit că spălatul vaselor face parte din atribuțiile mele, am insistat eu.

– Bine, în acest caz o să te ajut și eu, zise el suflecându-și mânecile.

Și Andrew se dovedi plin de îndemânare în ale gospodăriei. Nici zece minute n-au trecut și am și terminat treaba, după care mi-am schimbat rochia.

– Cu ocazia asta o să-ți cumpăr și o pereche de jeansi, spuse Andrew. Poate te voi duce la cursele de cai și vei avea nevoie de ei.

– Adevărat! am exclamat eu bucuroasă. Dar Mary?

– M-am gândit că este bine să le lăsăm să fie singure câtva timp, să mai vorbească despre ale lor, deși nu-mi place influența pe care Margaret o poate avea asupra fiicei sale.

– Margaret are dreptate, Mary ar trebui să aibă mai mulți prieteni de vârsta ei, cu care să se distreze. De fapt, o invidiez! am recunoscut eu roșind.

– De ce?

– Cred că este minunat să iubești și să fii iubit! am oftat eu.

– Chiar dacă bărbatul ți-ar putea fi tată?

Am rămas pe gânduri căci consideram că Andy nu avea dreptate. Era o diferență de vârstă între ei, dar nu chiar atât de mare.

– Cred că ai cam exagerat această diferență.

Andrew mă întrebă cu un zâmbet trist.

– Să înțeleg că și tu gândești la fel ca ea?

– Mary este o fată frumoasă și-mi este foarte dragă. Dacă aș arăta și eu ca ea, poate aș gândi altfel.

– Cred că te subestimezi, Kirsty.

Doamne, ce căldură se lăsase în drumul spre Cue! Nu aveam cum să ne ascundem de razele puternice ale soarelui, care ne băteau direct în creștet. Între Mirrabooka și Cue mai fusese cândva un orașel minier, Cuddingwarra, care acum era părăsit și arăta ca atare, era doar un loc dezolant. Nici Cue nu era o localitate mai răsărită. Strada principală avea vreo cincizeci de iarzi lățime și Andrew îmi spusese că orașul fusese

ridicat ca o versiune australiană a Hollywoodului. Eu nu știam cum arăta acest Hollywood căci nu văzusem prea multe filme în viața mea. Am fost foarte plăcut surprinsă de faptul că Andrew cunoștea toată lumea din acest oraș, mineri și oieri. Nu trecea nici unul pe lângă noi care să nu-l salute pe Andy, Andrew, sau Drew cum îi spuneau alții. Mie îmi spuseră direct Kirsty, lucru care mi-a umplut inima de bucurie căci mi se părea mai cinstit așa decât să mi se spună doamna Fraser.

— Kirsty? Sunt Bridget O'Dell. Ai venit la cumpărături?

Eu am dat din cap.

— Sunt pentru prima dată în acest oraș. Arată mai bine decât Cuddingwarra. Îmi plăcu această femeie care-mi amintea de cineva din ținutul din care plecasem, deși nu puteam spune precis de cine. Părea o femeie foarte bună și am îndrăgit-o pe loc.

– Locuiești pe aproape? am întrebat-o eu.

– La vreo două sute de mile de aici. Dar fratele meu locuiește la Murchison. Acum este plecat în Anglia, iar eu și soțul meu ne ocupăm de treburile lui.

Am privit-o uimită.

– Vorbești cumva despre Frank Connor?

– Da, despre el! Îl cunoști?

– L-am cunoscut la Londra și mi-a plăcut.

– Toată lumea îl place pe Frank. El e prietenul tuturor, dar din păcate nu este iubitul nimănui. Apropo, ce face Mary? Să înțeleg c-o ai și pe Margaret pe cap?

– Eu nu gândesc așa, Margaret este binevenită la Mirrabooka, pentru că fiica ei este moștenitoare acolo, nu?

– Adevărat, poate că ai dreptate draga mea, dar Margaret a fost o ființă mai ciudată și multă lume n-o prea înghite. Știi ce i-a făcut lui Donald? A susținut mult timp că nu are ce face aici și că trebuie să se mute la Perth. Biata Mary n-a avut un cămin adevărat până ce Andy n-a luat-o la Mirrabooka.

– Adevărul este că nici Margaret n-a avut un cămin adevărat în Scoția. A fost foarte săracă.

– Asta explică multe, fu Bridget de acord. De fapt, tu ai dreptate, căci vii de pe aceleași meleaguri.

– Dar tatăl meu a fost preot.

– Înțeleg, zise Bridget. Iar acum ești doamna Andrew Fraser de la Mirrabooka.

– Este o mare diferență, trebuie să recunosc.

– Ce vrei să cumperi de aici, draga mea?

– O pereche de jeanși, am spus eu lăsând privirea în jos. Am purtat o pereche de a lui Mary...

– Asta-i tot ? O să ai nevoie de mai multe perechi, draga mea. Să mergem să le cumpărăm și poate până atunci, bărbații noștri vor fi gata și ne vor duce să mâncăm ceva!

Am intrat amândouă într-un magazin și am cumpărat o pereche de jeanși, dar pentru că n-am putut să-l refuz pe proprietar care a fost foarte atent și amabil cu mine am mai cumpărat și o bluză care să se asorteze cu ei. Când am ieșit din

nou pe strada principală am întâlnit un grup de bărbați care discutau îngrijorați despre scăderea drastică a prețului lânii. Andrew care era printre ei, veni spre mine, și-mi spuse:

– O să ne descurcăm, chiar și în condițiile astea, draga mea.

Nu pot să neg că vorbele lui mi-au adus liniștea în suflet căci mă temeam pentru averea lui.

– De fapt, ție ce-ți pasă, Andy? După cum se vede ai alte preocupări acum!

– Să înțelegem că n-ați pierdut timpul degeaba?

– Nu toată lumea vrea copii atât de repede, Dick, îl admonestă Bridget pe cel care vorbise.

Eu m-am întors repede spre ea pentru a evita privirea lui Andrew.

– Voi aveți copii, Bridget? Aș vrea să-i văd și eu, cu altă ocazie!

– Te asigur că ocaziile nu-ți vor lipsi, vom fi cu toții la concursul hipic pentru ca să te încurajăm, unii cu țipete, alții cu plânsete, fiecare după puteri.

– În special cu plânsete, zise soțul lui Bridget, celui mic abia îi dau dinții.

Andrew mă luă de braț și-mi zâmbi.

– Ai cumpărat ce ți-ai dorit, Kirsty?

– Cred că da, am murmurat eu.

– Dacă este așa, trebuie să-ți cumpăr și pălăria pe care ți-am promis-o.

Ne-am luat rămas-bun de la ceilalți pe care i-am lăsat să creadă că eram un cuplu în luna de miere care-și dorea intimitate. Andrew îmi cumpără o pălărie care semăna mult cu cea pe care o purta el, după care am mâncat și am decis că era momentul să plecăm spre casă.

– Acum arăți chiar ca o nevestă de fermier, Kirsty! îmi spuse el mândru.

– Crezi că Mary se va bucura de cordonul pe care i l-am cumpărat?

– Nu trebuia să-ți cheltuiești banii pe ea. Are destule lucruri și a devenit o răsfățată.

– Am luat și pentru tine ceva, i-am spus eu cu jumătate de glas.

– Pentru mine? repetă el de parcă nu i-ar fi venit a crede. De mult timp n-am mai primit nici un dar.

– Ți-am cumpărat poemele lui Robert Burns. El luă volumul cu gravitate, întorcând paginile cu degetele lui mari, arse de soare.

– Am făcut o alegere bună? l-am întrebat eu văzând că nu spunea nimic.

– Într-o zi îți voi spune cât de bună a fost alegerea ta, Kirsty. Andrew nu-mi mulțumi, ci puse cartea într-un buzunar lateral al mașinii, porni motorul și începu să fredoneze vesel. „Trebuie doar să fluieri și voi veni imediat, draga mea!”

Am știut atunci că m-am îndrăgostit de Andrew Fraser. El nu mai trebuia să fluiere ci doar să ridice un deget, căci eu mă aflam deja acolo. Dacă n-ar fi existat Mary, mi-am spus eu cu tristețe. Numai dacă n-ar fi existat Mary.

Capitolul 8

Andrew fu foarte ocupat zilele următoare, abia l-am zărit și i-am simțit lipsa. Cu toate că era foarte ocupat, el nu uită că-mi promisese să mă ducă la Mad Man's Track. Într-una din seri ni se alătură zâmbind de parcă ar fi așteptat să-mi facă o bucurie.

– Ești pregătită pentru mâine, Kirsty? mi se adresa el.

– Nu mergem cu toții? interveni Mary.

– Mary, de data asta vreau să fiu singur cu soția mea, i-o retează el.

Mie începură să-mi tremure mâinile. Numai de-ar fi fost adevărate vorbele lui! Dar nu putea fi adevărat, nu era decât o nouă minciună pentru ca

să mascăm încurcătura în care ne aflăm. Căci el nu pe mine mă dorea, voia doar să le lase pe cele două singure.

– Voi fi pregătită dimineța, i-am răspuns eu.

– O să treceți și pe la minele tale? întrebă Margaret. Mai scot bani?

– Destul pentru ca să acopăr cheltuielile lui Mary, răspunse el.

– Nu poți să dai cifre, sau este un alt mod politicos de a-mi spune că nu este treaba mea?

– Mamă, încetează! o imploră Mary. Eu nu vreau nimic din banii tatei, nu mă interesează!

– O să mai vedem noi, dacă n-o să te intereseze, zise Andrew mai mult pentru sine.

Atunci eu am îndrăznit să ridic ochii spre el.

– La ce oră plecăm mâine?

Margaret ne privi pe amândoi cu o lucire ciudată în ochi.

– Cred c-o să stau și eu aici în timpul curselor, începu ea. O să vină lume multă, o să aveți unde să-i cazați pe toți?

– Sunt destule încăperi, îi răspunse Andrew.

– Bănuiesc că voi doi puteți sta câteva zile în aceeași cameră, insinuă ea.

Eu am roșit, dar Andrew i-a răspuns fără probleme:

– Da, ca orice cuplu căsătorit. Kirsty va ști din timp câte persoane vor veni și va face aranjamentele necesare. Are rost să discutăm problema acum?

Aș fi vrut să-i spun atunci lui Andrew că trebuia să fie mai îngăduitor cu Margaret care avusese o copilărie grea și de aceea era întotdeauna prima care îi ataca pe ceilalți, dar m-am rezumat la a o întreba:

– N-ai vrea să mă ajuti, Margaret? Nu prea am experiență și nu voi ști să mă descurc cu atâția invitați.

Andrew îmi aruncă o privire de om supărat, dar l-am ignorat. Eu hotărâsem că era mai bine s-o am pe Margaret ca aliat decât ca dușman.

– Draga mea, dacă vor afla că sunt eu aici, nu vor mai veni!

– Nu-i adevărat. Tu ai mulți prieteni la Perth și știi cum să faci lumea să se simtă bine. Pe când eu n-am avut niciodată musafiri acasă, la tata.

– Nici nu știu cum ai putut trăi în atmosfera aia de biserică, plină de igrasie, roasă de vreme!

– Era căminul meu, Margaret, i-am amintit eu cu demnitate.

– Ai dreptate, te rog să mă ierți, Kirsty, te asigur că voi face tot posibilul ca să-ți fiu de ajutor, iar tu vei fi o gazdă minunată, chiar dacă nu ai experiență.

A doua zi Andrew îmi bătu la ușă foarte devreme.

–Te-ai trezit, Kirsty? Mă duc să pregătesc mașina.

Am sărit din pat, plină de bucurie, dar când am început să-mi pregătesc hainele pentru drum a apărut Mary.

– Crezi că pot îmbrăca bluza asta ? am întrebat-o.

– De ce nu? mi-a răspuns ea rece.

Atunci mi-am dat seama că fata nu-și recunoscuse bluza cu însemnele clanului Fraser.

– Nu-ți mai iei și alte haine? mă întrebă ea.

– O să mai cumpăr unele de la Cue, am asigurat-o eu.

– Ești gata? Andrew nu mai are răbdare! Îți doresc să te distrezi bine! Andrew o să aibă grijă de asta!

Mi s-a părut că sesizez o undă de invidie în glasul ei, dar am refuzat să cred că așa stăteau lucrurile, căci Mary Fraser era foarte sigură pe poziția ei. Și de ce n-ar fi fost? Era convinsă de dragostea lui Andrew.

După ce am părăsit Mirrabooka, am străbătut vreo cincizeci de mile fără să scoatem un cuvânt. Nu știam ce distanță era până la locul în care trebuia să ajungem, dar la un moment dat am văzut un indicator care spunea că am ajuns într-un loc numit Ragged Hill, la vreo cinci sute de mile nord

de Cue. Andrew îmi spuse atunci că ne aflam într-o regiune minieră și că vom merge direct la minele lui de cositor, unde vom și înnopta, înainte de a porni spre Marble Bar. Mi-am spus că va trebui, cu timpul, să fac deosebire între diferitele zone ale acestor ținuturi. De data asta simțeam parful eucaliptului, al pinului, și aerul curat care se putea inspira doar în spațiile foarte deschise.

— Nu mai este mult până la mină, îmi spuse Andrew. Trebuie să ajungem de cealaltă parte a orașului Nannine. Nannine era la două ore de Cue, dar era un alt oraș părăsit, cu case rămase fără cei care le locuiseră cândva, fără visele, speranțele, bucuriile și tristețile pe care și le consumaseră aici. Singurul hotel din oraș mai era încă deschis, așteptând eventualii vizitatori care s-ar fi oprit pe aceste meleaguri, altfel nu mai era nimeni, doar praful, vopseaua care se cojea de pe pereți și dezolarea.

— Acea este mina, spuse Andrew, pentru a rupe tăcerea.

M-am uitat spre locul indicat de el, așteptând să văd o mină așa cum se mai aflau și pe la noi. Dar această mină era unică în felul ei, după cum am văzut. Se afla într-un peisaj atât de dezolant încât m-am întrebat cum puteau să trăiască oamenii aceia. Era un loc plin de praf, cenușiu și murdar, în care câțiva aborigeni munceau într-o căldură insuportabilă.

— Dacă o închid, oamenii ăștia rămân fără mijloace de subzistență, îmi spuse Andrew.

— De fapt, ce fac bărbații aici? am întrebat eu.

— Au slujbe mărunte pe la fermele dimprejur. Dar nu prea au din ce să trăiască.

— Și n-ar putea lucra aici? am încercat eu să spun, căci praful îmi inundase gâtul.

— Nu, ei nu au răbdarea femeilor, zise el zâmbind. Vrei să vezi cum se lucrează? Ne-am îndreptat spre un grup de femei care fură foarte bucuroase să-l vadă pe Andrew și veniră degrabă spre noi. Andrew le cunoștea pe fiecare dintre ele după nume, ca și pe copiii lor, de altfel.

— Am adus-o și pe soția mea să vă vadă, le spuse Andrew.

— Bine ați venit doamnă Fraser, spuse una dintre ele. Dar asta fu tot. Ele se reîntoarseră la sitele prin care separau cristalele de aluviuni și praf. Foloseau de zeci de ani aceeași tehnică de separare, pe care o moșteniseră de la bunicile lor. Femeia care lucra stătea cu picioarele puțin desfăcute deasupra unei bucăți de stejar de vreo două picioare lungime pe care se afla montată o sită cu ochiuri foarte mici. O alta golea ceva ca o farfurie peste aceasta sită, forțând praful care se afla din abundență să intre prin ochiurile mai mici ale sitei. Minereul de cositor care se numește cositerit rămânea pe ochiurile mai mici ale sitei, după care printr-o mișcare plină de dexteritate femeia golea depunerile de cositor într-o altă farfurie. Andrew îmi spuse că le plătea pentru fiecare farfurie plină de cositor pe care o scoteau. Deși greutatea acestor farfurii varia, femeile preferau să fie plătite după acest criteriu. Primeau mai mult de un dolar pentru fiecare din-

tre aceste farfurii pline cu minereu de cositor, bani care le erau de ajuns în aceste ținuturi pentru a-și ține familiile. Trăiau într-un fel de colibe cu o singură încăpere, cu podeaua murdară și pereții plini de același praf în care lucrau toată ziua.

– Este un peisaj dezolant, dar nu avem ce face, spuse Andrew. Dacă oamenii ăștia s-ar întoarce în deșertul din care au venit, ar pieri imediat. Nu se mai pot adapta la viața pe care au dus-o strămoșii lor.

Am plecat destul de repede de la mină, amândoi triști și impresionați de ceea ce văzuserăm. Ne-am îndreptat spre Meekatharra, care ca și Cue supraviețuise declinului urmat de dezvoltarea minelor de aur ale Murchisonului. Se mai derulează unele activități miniere acolo, dar orașul căpătase puternice tendințe pastorale. Aici este și capătul șinei de tren care vine de la Perth.

– Mai avem ceva până în teritoriile de nord, îmi spuse el pe când așteptam în fața garajului ca oamenii să termine de umplut rezervorul mașinii.

— Nu sunt prea mulți oameni în orașul ăsta, am spus eu.

— Câteva sute de albi. Dar de ce mă întrebi, ți-e frică să rămâi singură cu mine?

— Nu, nici vorbă! am exclamat eu.

— Ai curajul familiei MacTaggart?

— Nu numai asta, dar bănuiesc că nici prin gând nu ți-ar trece să vrei ceva de la mine, nu?

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Știi foarte bine de înțelegerea noastră. Ai spus că ai nevoie de mine timp de patru ani, apoi... voi fi liberă, am adăugat eu.

— Ai chiar așa mare nevoie de libertate, Kirsty?

Mi s-a părut că sesizez oarecare amărăciune în glasul lui, și m-am întrebat care o fi fost motivul. Nu era fiecare liber să ia decizii legate de propria-i viață? De fapt, aproape toți oamenii erau liberi s-o facă, am revenit eu asupra gândurilor mele. În ceea ce mă privea, eu aș fi fost foarte fericită să-l las pe el să ia decizii de acum înainte pentru toată viața.

– De fapt, eu n-am apucat să mă bucur de libertate, am bâiguit eu.

Andrew trânti capota mașinii.

– A fost doar o întrebare prostească la care nu are sens să răspunzi, zise el. Iar acum, te rog să-mi spui dacă vrei să rămânem aici, la hotel, asta dacă nu vrei să înnoptăm sub cerul liber.

– Aș prefera să dormim sub cerul liber, am spus eu, gândindu-mă că dacă am sta la hotel, Andrew și-ar găsi foarte multe cunoștințe, s-ar duce desigur la bar, iar eu m-aș plictisi singură.

– Foarte bine.

– Prefer să gătesc eu, căci avem tot ce ne trebuie. Iar Mary... nu cred că ar avea ceva împotriva.

Andrew mă privi uimit, dar nu făcu nici un comentariu. Eu nu-mi doream decât să ajungem mai repede la locul în care să înnoptăm, căci era o căldură exasperantă. Am văzut că Andrew a oprit la

un moment dat mașina, probabil locul era propice intențiilor noastre. Apoi a săpat o groapă în care a aprins focul, cu foarte multă grijă pentru a nu dăuna ierbii dinprejur.

– O să folosim sacii de dormit, zise el, căci noaptea bate vântul destul de tare.

– Andrew, i-am spus eu, crezi că Margaret are ceva anume de discutat cu Mary?

– Cred că problema se pune tocmai invers, zise el.

– Am impresia că Margaret insistă ca fata să meargă la Perth.

– Mary este o tânără care știe ce are de făcut. O s-o convingă pe Margaret.

– Așa cum a făcut și cu tine? am murmurat eu.

– Probabil, zise Andrew vădit stânjenit. Am putea discuta altceva, acum?

Am încuviințat simțindu-mă foarte nefericită și neștiind ce era mai bine să fac. Pentru a scăpa de situația jenantă în care ne aflam m-am dus spre

portbagajul mașinii de unde am scos sacii de dormit. Am observat că unul dintre ei era mai mare decât celălalt.

– Sacul acela a aparținut părinților mei, îmi spuse Andrew. Îl foloseau ori de câte ori plecau în excursii împreună.

Eu m-am uitat în altă parte, considerând indecent să continuăm discuția pe aceasta temă.

– Am observat că ai îmbrăcat o cămașă cu emblema familiei, spuse Andrew așezându-și o mână pe umărul meu. Mary te-am convins s-o îmbraci?

– N-am prea avut de ales și...

Andrew se aplecă și mă sărută.

– Ai tot dreptul s-o porți, doar ești o Fraser, nu?

– Dar ceea ce este între noi nu se poate numi căsătorie! am protestat eu.

– Nu încă!

– Nu va fi niciodată! am spus eu cu mult curaj.

Capitolul 9

– Nu folosi cuvinte mari, Kirsty. Poate va dura și după acești patru ani.

– Poate, am admis eu, dar n-ar fi drept.

– De ce, Kirsty?

– Pentru că ar strica totul.

– Kirsty, nu crezi că ai putea fi o adevărată soție pentru mine?

Eu mi-am mușcat buzele.

– Nu știi...

– Nu ți se pare normal ca doi soți să trăiască împreună?

– Și Mary?

Andrew își așează mâinile pe umerii mei și mă întoarce cu fața spre el.

– Mary își va găsi fericirea în altă parte. Pe mine mă interesează soarta noastră.

– Nu știu, n-aș putea...

– Vrei să spui că n-o să mă placi niciodată? mă întrebă el.

Eu am scuturat energic din cap. Ar fi fost o minciună sfruntată să neg că-mi plăcea ca bărbat.

– Nu cred că poți înțelege ceea ce simt, i-am spus eu. Ce fel de căsnicie ar fi asta, programată să ia sfârșit într-un număr de ani? Ți se pare normal?

– Kirsty, nu vreau să spun mai multe acum, dar sunt sigur că noi doi vom fi fericiți într-o zi.

– Atâta vreme cât știu că asta ar duce la nefericirea lui Mary, refuz orice inițiativă de a ta!

Andrew făcu un gest de nepăsare, iar eu m-am eliberat din brațele lui, pentru a aduce coșul cu mâncare din portbagajul mașinii.

– Iubita mea puritană, spuse el, majoritatea femeilor nu au nici un fel de rețineri când discută cu soții lor. Acum ar fi mai bine să iei o

înghițitură din vinul pe care l-am adus pentru tine, ca să nu mai fii atât de sobră când te voi seduce!

– Andrew, să nu îndrăznești!

– Bine, Kirsty, zise el izbucnind în râs, o să aștept până vei considera tu că a venit momentul!

Eu am oftat ușurată că nu trebuia să fac nimic prin care s-o rănesc pe Mary.

– Dar patru ani reprezintă o perioadă destul de lungă, am revenit eu. Poate că n-ar trebui să aștepti chiar atât de mult.

Mi se rupea inima să plec de la Mirrabooka, dar erau lucruri care nu mai sufereau amânare.

– Desigur femeia își găsește fericirea făcându-i plăcere soțului ei.

– Cine ți-a spus asta?

– Parcă trebuia să mi-o spună careva? Este ceva ce ține de bunul simț.

– În acest caz, nu cred că voi mai aștepta prea mult, spuse Andrew, apoi mă îndemnă să-mi ocup sacul de dormit.

Am fost bucuroasă să fac ce-mi sugerase. Nu mi-a părut rău că în seara aceea l-am lăsat să spele farfuriile sau să stingă focul. Am făcut asta pentru că eram foarte obosită, ochii îmi erau înlăcrimați și simțeam un nod amar în gât. Andrew îmi oferise raiul, iar eu îl dezamăgisem. Va trece ceva timp până voi putea să mă gândesc la Mary fără acea gelozie pe care am simțit-o acum. Dar cum putea el să n-o iubească pe Mary, cu zâmbetul ei atât de frumos, cu părul strălucitor? Am tras sacul de dormit mai aproape de mine și după ce am mai privit o dată stelele adunate deasupra capului meu, amintindu-mi că nu eram decât Kirsty Mac Taggart, dintr-un biet sătuc scoțian, am adormit, lăsând deoparte toate problemele.

În timpul nopții am auzit urletul câinelui dingo. Mi-am spus atunci că oricum, îi va fi teamă să se apropie din cauza focului care acum ardea mocnit,

dar când am văzut că urletele nu mai conteneau, mi-am tras sacul mai aproape de cel al lui Andrew. Am crezut că doarme, dar scoase un braț și mă trase mai aproape de el.

– Doamnă Fraser, murmură el adormit.

– Domnișoară MacTaggart, l-am corectat eu.

El a început să râdă și a adormit la loc, dar eu n-am mai putut dormi.

După câțva timp, i-am auzit glasul.

– Ce-ai zice de un ceai, doamnă Fraser?

Eu m-am și executat și am pus ibricul pe focul care nu apucase să se stingă.

– Kirsty, ce-ai zice dacă ne-am întoarce la Mirrabooka?

Nu i-am răspuns imediat.

– Nu mai vrei să ajungem la Marble Bar?

– Kirsty, cred că m-am grăbit, pentru că am avut impresia că ne dorim amândoi același lucru și că am putea împlini relația noastră. Dar n-a ieșit așa cum am vrut eu.

– Fără dragoste nu avea cum să meargă, i-am spus eu cu jumătate de glas.

– Ai dreptate, de aceea cred că este mai bine să ne întoarcem.

Am simțit în acel moment că nu l-am înțeles așa cum ar fi dorit el. În ceea ce mă privea, eu eram gata să-l rog să mă lase să fiu soția lui atâta timp cât va dori asta și că voi fi foarte mulțumită. Dar cum eu nu știam aproape nimic despre bărbați, îmi era foarte greu să apreciez corect situația.

– Cred că trebuie să simt că sunt marea dragoste a unui bărbat pentru a mă putea dăruii lui. Știu că lucrurile nu stau la fel cu bărbații...

El începu să râdă.

– O, Kirsty, mi-aș dori să nu te schimbi niciodată!

– Nu te superi că am îmbrăcat cămașa cu emblema familiei?

– Din contră, sunt foarte mândru de cea mai nouă membră a acestei familii.

Drumul de înapoiere spre Mirrabooka păru mai lung. Andrew conducea cu viteză mare, iar vântul fierbinte ne biciuia fețele, uscându-ne obraji.

– Ești obosită? mă întrebă Andrew la un moment dat.

Mi se făcu rușine dintr-o dată de slăbiciunea mea.

– Cred că voi ajunge să mă obișnuiesc cu căldura asta, am spus eu cu un aer foarte convins.

– Nu mai avem mult, mă consolă el. Oricum, o s-o pun pe Mary să-ți pregătească o baie fierbinte.

– Oh, nu! De ce ar face ea asta pentru mine?

– Ce-ai face tu dacă Margaret ar invita musafiri să vadă că ne-am întors cu bine de la curse?

– Voi fi bucuroasă să primesc oaspeți, chiar și după un drum atât de lung.

De cum am intrat în Mirrabooka am și început să număr copacii, căci abia așteptam să ajung acasă.

După ce am trecut de padocuri am văzut o mașină străină în fața casei.

– Bine ai venit, Kirsty! am auzit vocea domnișoarei Rowlatt. Fără un cuvânt, ea mă prinse în brațe și mă strânse la piept. O, draga mea, văd că ai îmbrăcat deja culorile familiei! A fost ideea ta sau al lui Andrew?

Capitolul 10

Săptămâna dinaintea curselor fu una pe care ar fi trebuit s-o țin minte, dar n-a fost așa, căci prezența domnișoarei Rowlatt mi-a ușurat mult munca și a îndulcit toate asperitățile. Bunul ei simț a fost cel care m-a ajutat să trec peste multe probleme, cu excepția uneia, legată desigur de Margaret.

— Nu înțeleg de ce n-o pui la treabă pe Margaret, astfel n-ar mai avea timp pentru bârfe și cicăleli, mă sfătui domnișoara Rowlatt, chiar o zi înaintea mării curse, când ar fi trebuit să mă aflu călare pe Birralee, să apăr onoarea Mirrabookăi.

– Este datoria mea să veghez la desfășurarea normală a treburilor acestei case, i-am răspuns eu cu blândețe.

– Și astfel, ea profită de tine, insistă d-ra Rowlatt, ca să nu mai vorbesc de Mary!

– Va veni și vremea când se va ocupa și ea de astfel de probleme!

– Dar vreme pentru tine nu ai deloc! exclamă domnișoara Rowlatt.

– Îmi face plăcere să am grijă de casă, i-am răspuns eu.

– Mary mi-a spus că ai gătit cât au fost mulți zilieri. Nu crezi că faci prea multe, draga mea?

– Aș prefera să discutăm altă dată, sunt atât de nervoasă din cauza acestei curse!

– Nu merită să-ți faci probleme, cursele de toamnă sunt mult mai importante decât astea. Vine mai multă lume.

– Dar tu cum de ai participat și la cursele astea?

– Am venit mai mult din revoltă. Cum de a îndrăznit femeia asta să-ți tulbure luna de miere?

– N-a făcut-o. Eu și Andrew am hotărât să renunțăm la luna de miere. Iar ea este mama lui Mary, nu trebuie să uităm asta.

– M-am săturat să tot aud de ea! zise domnișoara Rowlatt.

– Mie îmi place Margaret, am spus eu cam cu jumătate de gură.

– Kirsty!

– Îți repet, mie îmi place Margaret.

– Cum poate să-ți placă o astfel de femeie?

– Îmi place pentru că vine de pe meleagurile mele, pentru că este foarte frumoasă, lucru care de altfel l-a și determinat pe Donald s-o ia de nevastă.

– Dar inima ei a bătut întotdeauna mai mult pentru Andrew decât pentru soțul ei. Toată lumea știe asta! De fapt, ei au fost mai mult despărțiți.

– Cred că a fost foarte dezorientată când Donald nu i-a lăsat nimic prin testament. Nu-i va fi prea ușor să trăiască din banii dați de fiica ei.

De fapt, nu știam cum să scap de discuția cu domnișoara Rowlatt pentru ca să ajung la padocuri, la calul cu care urma să particip la curse, Birrahlee. Relația mea cu acest cal fusese una foarte simplă și plăcută chiar de la început. Întrucât eu nu călăream alt cal, nici Birrahlee nu primea alt călăreț.

– Cel care l-a numit astfel a fost foarte inspirat, spuse Andrew, cu o zi înaintea cursei. El venise să urmărească antrenamentele finale, la recomandarea lui Mary.

– Ce semnificație are numele?

– Copil, în limba aborigenilor.

– Iar mie îmi spun Teeri-yetchbeem, adăugă Mary râzând. Cea cu părul roșu!

Andrew mă ridică pe spinarea lui Birrahlee.

– Acum sunteți doi copii, uniți pentru a câștiga cursa, spuse el, necăjindu-mă.

– A, dragul nostru Andy a devenit gelos, vrea să se bucure de toată atenția ta! Nu-i așa, Andy?

– Ai dreptate, Mary, admise el. Andrew era pus pe fapte mari în dimineața aceea. O așeză pe Mary la un capăt al pistei, pe care o marcase chiar el, și ne urmări pe mine și Birralee, cronometrându-ne.

– Nu te străduiești îndeajuns! strigă el, trebuie să forțezi animalul!

– Nu știi cum s-o fac, i-am strigat eu.

– Asta-mi trebuia! Un cal care n-are chef să alerge și un jocheu care nu știe ce are de făcut în asemenea cazuri.

– Împinge-l cu călcâiele, fă-l să înțeleagă că trebuie să te asculte!

– Îl călăresc așa cum vreau eu, sau renunț!

– Doamnă Fraser, fii mai autoritară! Doar ai moștenit mândria și hotărârea celor din familia MacTaggart!

– Oricum, Kirsty preferă numele de Fraser celui de MacTaggart, interveni Mary.

– De unde știi asta? întrebă Andrew care deveni dintr-o dată foarte atent.

– Chiar de la Kirsty.

M-am făcut că n-am auzit comentariul lui Mary, care n-ar fi trebuit să mă trădeze.

În dimineța concursului, am îmbrăcat o rochie bej pe care o cumpărasem de la Londra. Rochia îmi stătea bine și făcea ca părul meu să arate mai auriu ca de obicei. Desigur, am primit complimente de la invitați.

– Arăți foarte bine, Kirsty, spuse domnișoara Rowlatt.

Dar Andrew nu spuse nimic.

– Da, arăți foarte bine, zise și Margaret, Mirrabooka este foarte mândră de tine. Dar sper că n-o să călărești astfel îmbrăcată.

– Nu, mamă, stai liniștită, pentru concurs se va îmbrăca în jeansi, cu o bluză a mea.

Eu nu-l scăpam din ochi pe Andrew care nu-mi făcuse nici un compliment, ceea ce nu era politicos.

– Kirsty va îmbrăca propria ei bluză pentru concurs, zise Andrew tocmai când mă așteptam mai puțin ca el să intervină.

– Nu pot să îmbrac bluza mea, este prea strâmtă, am insistat eu.

– Prostii!

– Am spălat-o și a intrat la apă.

– Acest gen de bluze nu intră la apă, este menționat și pe etichetă.

– Prefer să port una dintre bluzele lui Mary, am recunoscut eu, cu ochii în pământ.

– Te vei îmbrăca în bluza ta, zise Andrew pe un ton care nu admitea replică, altfel îl elimin pe Birrahlee din concurs.

Spre uimirea mea, Margaret fu cea care scoase calul din padoc. Dar în momentul în care a trebuit să-l urcăm pe rampă, calul ne făcu figuri, refuza să se urce. Margaret încercă să-l tenteze cu o bucată de zahăr, dar nu avu nici un succes. Eu nu știam cum trebuia să procedez.

– De ce nu-l tentezi cu un măr? zise Andrew care apăruse lângă noi, ca din senin. El puse

ambele mâini pe grumazul calului și-l împinse ușor spre rampă. Birralee scoase abur pe nări, furios, dar execută mișcarea pe care i-o imprimase Andrew. Am început să ne pregătim pentru cursă, ba eu chiar am pariat pe Birralee cei patruzeci de dolari pe care îi aveam în cont. Mary îl plimba pe Birralee, cu fața albă ca ceara, cu pistruii mai proeminenți ca niciodată.

– Ce este, Mary? am întrebat-o eu văzând-o atât de palidă.

– N-a ajuns nici acum, spuse ea cu lacrimi în ochi.

– Cum să nu ajungă, doar ne-a adus pe noi aici! i-am spus eu.

– Nu plâng din cauza lui Andy, draga mea, pe mine Frank mă interesează! Frank Connor! Mi-a promis că vine azi!

Capitolul 11

– Cine ai spus că te interesează?

– Frank Connor. L-ai cunoscut la Londra, nu-ți mai amintești?

– O, da! am exclamat eu, mi-a plăcut.

Mary strigă mai tare decât m-aș fi așteptat s-o facă:

– Mi-a promis că vine!

– Ți-a scris?

– O, Kirsty, știi prea bine că-mi scrie!

– Nu știu nimic despre asta. Dar ce-ar spune Andrew?

– Andy știe! exclamă Mary impacientată.

– Mary, parcă-l iubeai, nu?

– Îl iubesc de când mă știu. Dar toată lumea mi-a spus că sunt prea tânără pentru el.

– Dar Andy te așteaptă să împlinești vârsta...

– De unde știi? Nu cred că face o asemenea prostie. Diferența de vârstă nu se va micșora astfel!

– Poate că el nu vrea să ia o hotărâre în numele tău!

– Cel care trebuie să ia o decizie este într-adevăr Andrew, tutorele meu. Iar el nu are nimic împotriva!

Eu am simțit că mi se înmoaie genunchii.

– Cu Frank Connor vrei tu să te măriți?

– Sigur că da, doar nu voiai să mă mărit cu Andy!

– Dar Andy te iubește! am protestat eu.

– Prostii! Andy mă iubește ca pe nepoata lui, cred că dacă m-ar lua de nevastă i-aș scoate peri albi!

– Cum poți să vrei să te măriți cu Frank Connor când îl ai pe Andrew?

– Andrew m-a convins că trebuie să mă resemnez, când Frank a plecat în Anglia. Mama mi-a tot

spus că sunt prea tânără pentru Frank, iar dacă el a plecat eu am considerat-o un fel de dezertare.

– Trebuie să recunosc că este cam bătrân pentru tine, dar asta nu înseamnă că...

– Ba mie tocmai de asta mi-e teamă! Poate că nu mă mai vrea! Și de asta n-a mai venit la curse cum mi-a promis.

– Cred că este cam devreme să disperi, am încercat s-o consolez eu. De ce nu aștepți până la terminarea cursei?

– Am vrut să fiu alături de el, când calul tău trecea primul linia de sosire! El nu a introdus nici un cal în competiția de astăzi. Kirsty, dar tot nu înțeleg ce legătură are Andy cu vârsta la care mă pot căsători eu?

– Am crezut că Andy te așteaptă pentru el!

– Îl vezi tu pe Andy stând să mă aștepte pe mine? Când știe că toate femeile sunt la picioarele lui? Nu i-ar fi păsat de sentimentele mele oricum. De fapt, lui nu-i pasă de sentimentele nimănui, conchise Mary.

Dar de ale mele îi pășase, mi-am spus eu.

– Și când ajungeai la vârsta măritişului, ce se întâmpla cu tine?

– Aș fi devenit o femeie liberă. Andrew mi-a promis că-mi va plăti pentru a-mi putea desăvârși educația.

Mary izbucni în râs.

– Și tu chiar crezi că Andy te-ar fi lăsat să pleci?

– O, Mary, aș vrea să schimbăm subiectul. Oricum, ar fi mai bine să merg să-mi văd calul înainte de competiție. Am pariat patruzeci de dolari pe el.

– O asemenea sumă? mă maimuțări Mary. Știi ce mă gândesc, Kirsty? Dacă mă mărit cu Frank, să renunț la partea mea de acțiuni ale minelor și ale Mirrabookăi în favoarea mamei.

– Este o idee extraordinară, numai că nu e cazul s-o faci să simtă că trebuie să-ți fie recunoscătoare.

– Voi avea grijă de ce mi-ai spus, zise Mary, dar ce mă fac dacă nu mă mai ia Frank?

– Frank nu-ți va putea rezista, Mary!

– Asta dacă o să vină!

– O să vină, cu siguranță.

Acest bărbat trebuia să vină pentru că urma să-mi împlinească ziua asta atât de fericită. Eram atât de fericită, cum nu fusesem toată viața, și nu mă puteam delecta cu această mare bucurie dacă în jurul meu nu se găseau oameni la fel de fericiți. Deci Andrew n-o aștepta pe Mary să ajungă la vârsta măritişului! Nu, pentru că de fapt, el ştia totul despre Frank Connor.

Începu prima cursă. Am auzit zgomotul făcut de copitele cailor, care se loveau de asfaltul pistei. Mai doream un singur lucru pentru ca fericirea mea să fie totală, ca Birrahlee să câştige pentru Mirrabooka.

– Trebuie să mă pregătesc, i-am spus lui Mary.

– Mult noroc, Kirsty, îmi ură ea.

– Birrahlee, prietene, i-am spus eu apărându-l de muște, trebuie să facem totul pentru ca Andrew să câştige.

Andrew ne zări și se îndreptă spre noi.

– Mirrabooka n-a avut niciodată un jocheu atât de chipeș, îmi spuse el.

- Dar Mary?
- Mary aleargă pentru o altă fermă.
- Pentru Frank Connor? A venit?
- Încă nu, dar va veni.

Andrew mă ajută să urc pe Birrahlee, iar eu am stat în șa, mândră ca un păun. Andrew ne-a condus încet prin padoc și am observat cu mândrie că purta însemnele familiei Fraser. Eu purtam pălăria pe care mi-o cumpărase el. M-am uitat în jur la ceilalți cai cu care trebuia să concurăm. Nu păreau o amenințare pentru Birrahlee al nostru. Dar tocmai atunci își făcu apariția un cal frumos, un exemplar foarte reușit, al cărui jocheu purta costum de mătase, care părea cam deplasat pentru aceste ținuturi.

– Trebuie să te ții tare, i-am șoptit eu lui Birrahlee.

Ne-am aliniat cu toții la start, cam nervoși din cauza apariției acestui necunoscut. Am pornit într-un nor de praf. Eu neștiind ce trebuia să fac, m-am agățat de șa.

– Nu încă, Birrahlee! am domolit eu căluțul care voia să pornească tare.

– Kirsty, Ți ținem pumnii, i-am auzit glasul lui Andrew.

– O să înving ! i-am răspuns eu deși nu cred că el a auzit ceva. Birrahlee a început să capete viteză.

– Haide, Birrahlee, acum! i-am strigat eu. Dar din spatele nostru se auzea zgomotul făcut de copitele calului necunoscut. Trecu linia de sosire în același timp cu noi, dar întinzându-și botul mult înainte, a fost considerat învingător. Fotografiile făcute la sosire erau atât de neclare încât nu ne-au fost de ajutor cu nimic. Eu și Birrahlee am pierdut cu o jumătate de cap. Spre uimirea mea, Andrew nu se arată deloc dezamăgit. Apucă frâul lui Birrahlee și ne conduse spre semnul care indica locul al doilea.

– Vezi? zise el, aproape că ai reușit.

Eu eram atât de nemulțumită încât am și uitat că trebuia să mâncăm ceva. Noroc cu Bridget care adusese toate cele necesare. M-am schimbat iarăși în rochia mea cumpărată de la Londra, pentru a arăta din nou elegantă și strălucitoare. Am observat că Mary era din ce în ce mai nefericită, desigur, din cauza absenței nejustifi-

cate a lui Frank, iar Margaret, care ni se alăturase, împărtășea starea de spirit a fiicei sale.

– Margaret, nu-ți face probleme, fiica ta se va mărita cu Frank, sunt sigură de asta.

Margaret mă privi și-mi zâmbi.

– Kirsty, am vrut să-ți mulțumesc, știu că totul a fost ideea ta. Te rog să nu negi. Mary renunță la partea ce-i revine din Mirrabooka.

– Desigur, nu va mai avea nevoie de Mirrabooka atunci când va deveni doamna Connor.

– Și Andrew va avea un cuvânt de spus, insistă Margaret.

– Andrew nu este dușmanul tău, draga mea.

– Nu sunt sigură de asta, dar aș vrea să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat cu tine, la început. În pofida celor ce ți le-am spus, tu te-ai manifestat ca o adevărată prietenă!

Discuția noastră se întrerupse pentru că Andrew mă luă să vedem cea de-a doua rundă de curse, care tocmai începea. După ce se termină, invitații au început să plece spre hotelul din Cue,

pentru a epuiza rezervele de bere ale barului. Dintr-o privire am înțeles că Mary se temea că va trebui să plecăm spre casă, fără ca Frank să fi apărut.

— Aș vrea să văd apusul de soare aici, la Cue, i-am spus eu lui Andrew, iar Mary mi-a aruncat o privire plină de recunoștință. Andrew se lăsă convins cu greu căci simțea nevoia să bea o bere ca și toți ceilalți și nu puteam să-l învinuiesc pentru asta, era atât de cald! Dar tocmai când renunțasem la orice speranță, Bridget și soțul ei veniră spre noi.

— A sosit Frank, ne spuseră ei într-un suflet, privind-o pe Mary.

Am crezut că Mary va leșina, dar a reușit să se țină tare. Frank și-a făcut apariția într-un Jaguar nou, părând foarte vesel și fericit. Dar privirea mea s-a oprit asupra ridurilor din jurul ochilor lui care parcă se adânciseră de la ultima noastră întâlnire, singura de altfel.

Capitolul 12

— Ce faci, draga mea? i se adresă el lui Mary.

Fetei îi reveni culoarea în obraji și aproape că i se aruncă în brațe.

— Am crezut că n-o să mai vii!

— Trebuia să mă conving că era ceea ce trebuia să fac, spuse el.

— Și te-ai convins? întrebă Mary cu sufletul la gură.

— Da, Mary, am venit aici pentru tine, spuse el din toată inima.

Bridget O'Dell ne privi pe toți cu un zâmbet.

— Se pare că acum putem pleca toți fericiți acasă.

– Eu n-am chef să bat acum tot drumul spre Mirrabooka, chiar în seara asta, mă gândeam să rămân la Cue.

– Iar eu îi voi ține companie domnișoarei Rowlatt.

Bridget mă privi cu ochi strălucitori.

– Sper că nu te deranjează dacă Mary va rămâne cu noi în seara asta? Toată lumea știe că vrei să rămâi singură cu Andrew.

– Nu știu dacă este cazul! am spus eu.

– Te rog, Kirsty! Aș vrea să profit de oferta lui Bridget pentru a petrece cât mai mult timp alături de Frank!

– O să te sature de mine după ce ne vom căsători, draga mea, interveni Frank Connor.

– Nu mă voi plictisi niciodată! Când nu ești cu mine, nici nu simt că trăiesc, Frank!

– Dar cu Birrahlee ce se va întâmpla? Cine-l va duce acasă?

– Îl duc eu, se oferi Margaret. Nu i se întâmplă nimic dacă stă și el o noapte la Cue.

– A mai părăsit vreodată Mirrabooka?

Andrew mă luă de mijloc cu tandrețe și-mi spuse:

– Cred că-mi este de ajuns o nevastă care moare de dorul casei, nu-mi mai trebuie și un cal cu pretenții asemănătoare!

– Dar eu nu duc dorul casei! am exclamat eu fără ezitare.

– Am crezut că simți precum poetul: “Inima mea nu este aici, inima mea este în munții cei înalți”.

– Eu prefer ca inima mea să fie aici, Andrew!

– Chiar așa?

– Am început să simt asta, l-am anunțat eu.

După ce plecară toți, Andrew mă întreabă:

– Te-ai distrat bine, draga mea?

– Aș fi vrut să câștig cursa pentru tine, pentru Mirrabooka. Chiar am făcut tot posibilul.

– Sunt sigur că data viitoare vei câștiga.

– Va mai fi o dată viitoare?

– Desigur! Cursele de toamnă sunt mult mai importante!

– Participă mai mulți străini?

– Nu contează, dacă se vor confrunta cu tenacitatea unei fete care va ști să călărească, nu doar să stea pe spatele calului! zise el râzând.

Am lăsat ochii în jos căci am simțit nevoia să-l necăjesc puțin.

– Dacă mă vei învăța tot ce trebuie...

– Ai dreptate, Kirsty, mă voi ocupa de problema asta cu mai multă seriozitate.

– Crezi că Margaret mă va invita la Perth? I-am întrebat eu fără introducere.

– Pentru ce ?

– Am nevoie de câteva lucruri. Și mă gândeam că-mi pot începe educația.

– O să mai discutăm despre asta, spuse Andrew privindu-mă cu ochi triști.

– Am înțeles că nu pot rămâne aici după ce va pleca Mary.

– De unde ai ajuns la o asemenea concluzie, Kirsty? De fapt, trebuie să faci ceea ce-ți spun eu, altfel ce va zice lumea? Ce vor crede cei din Perth?

– Dacă voi începe cursurile sub numele de domnișoară, nimeni nu va ști că am vreo legătură cu tine.

– A, deci asta vrei tu de fapt, spuse Andrew furios.

Eu mi-am mușcat buzele. Ziua fusese obositoare, iar gândul că va trebui să părăsesc Mirrabooka mă deprimase. Andrew, care trebuia să-mi spună că lucrurile nu stăteau chiar așa, se mărginise să se gândească la părerea lumii și atâtă tot. Eu aș fi vrut să-mi spună că va trebui să fiu doamna Andrew Fraser cu orice preț, dar asta nu se întâmplă.

Mirrabooka arăta nemaipomenit în lumina amurgului. Și nu clădirile îi confereau această frumusețe, căci ele nu erau cu nimic diferite de clădirile din celelalte locuri pe care le văzusem, ci peisajul care era unic. Moara de vânt, care se numea Windyridge (creasta bătută de vânturi), copacii plini de praf care se ridicau deasupra

arbuștilor, ba chiar și vântul turbat care zgâlțâia ferestrele caselor. Calea ferată șerpuia pe o porțiune de vreo trei kilometri pe o zonă spectaculoasă, oferind tot ce și-ar putea cineva dori să admire. Am intrat în casă și m-am dus direct în camera mea ca să-mi schimb hainele. De acolo l-am putut auzi pe Andrew bocănind cu cizmele pe coridor și fredonând o melodie. M-am dus apoi spre bucătărie să pregătesc cina, nu fără a mă întreba de ce mă adusese pe mine aici. Am așezat masa cu multă grijă cu o față de masă de olandă, pe care am pus cele mai fine porțelanuri. I-am pregătit felurile preferate de mâncare, încheind, desigur, cu prăjiturile lui preferate, cele cu lămâie, plăcintele calde umplute cu cremă și gem de căpșuni. Nici unul nu scoase o vorbă în timpul mesei.

– Să te ajut la spălatul farfuriilor? se oferă Andrew.

– Aș prefera să fac singură treaba asta.

Andrew ridică din umeri și se îndreptă spre birou trântind ușile în urma lui. Nici nu știu cum

am spălat farfuriile. Dacă aş fi fost o femeie cu experienţă, aş fi ştiu ce trebuia să fac. Dar aşa, trebuia să mă mărginesc la ceea ce-mi spunea instinctul şi era cam greu să mă limitez la asta, fiind vorba despre un bărbat ca Andrew. Când am bătut la uşa biroului lui, el mi-a deschis imediat, uşor surprins că l-am deranjat în timpul lucrului.

– Da, Kirsty, ce doreşti?

Nu ştiu de ce, dar am fost luată prin surprindere de vorbele lui. N-am scos nici un cuvânt şi văzându-mă pusă într-o situaţie dificilă, am roşit şi n-am făcut altceva decât să-l privesc.

Andrew oftă.

– N-am putea discuta mâine dimineată ce voi ai să discutăm acum? spuse el, aruncându-mi o privire obosită.

Eu am negat.

– Bine, atunci te ascult.

– Nu-mi este prea uşor să vorbesc, am recunoscut eu.

– De ce, Kirsty?

– Pentru că trebuie să recunosc că te-ai însurat cu o femeie foarte proastă, am îngăimat eu. Știi că am fost convinsă că te vei căsători cu Mary?

– Asta am și vrut să crezi, la început. Dar când am văzut că v-ați împrietenit, am crezut că-ți va spune ea despre Frank.

– Mi-a spus, am recunoscut eu, numai că eu n-am ascultat-o. Nu la ea mă gândeam, eu mă gândeam la ceea ce doreai tu!

– Oh? zise Andrew vădit interesat. Eu am crezut că ții la Mary.

– Dar așa este, țin mult la ea.

– Și?

– Cred c-o să mă duc la culcare, am bâiguit eu.

– Singură?

– Desigur, am răspuns eu cu demnitate, așa am făcut întotdeauna. Cu toate acestea, nu pot nega că începuse să-mi placă noua mea postură de doamna Fraser, am recunoscut eu rușinată.

– O, Kirsty, draga mea!

– Chiar și numai pentru acest interval de patru ani.

Andrew mă luă în brațe și mă sărută cu pasiune.

– Kirsty, nu te mai învinui de nimic, nu voi accepta nici un cuvânt împotriva femeii pe care o iubesc, zise el și mă ridică în brațe.

– Andrew, când m-ai luat de nevastă în Scoția, ai intenționat să fie pentru totdeauna?

– Nu știu, nu m-am gândit.

– Și atunci, de ce te-ai însurat cu mine?

– Erai atât de singură, fetițo...

– Și asta te-a făcut să vrei să mă salvezi?

– Lucrurile au avut și o parte bună, admise el.

– Care a fost aceea? Nici măcar n-am făcut dragoste cu tine. Te-ai îndrăgostit de mine de la început?

– Trebuie să recunosc că nu, dar pe măsură ce-am început să te cunosc...

Sunetul telefonului ne aduse la realitate și Andrew mă lăsă cu greu din brațe. Am auzit vocea lui Mary la celălalt capăt al firului, așa că am ieșit din biroul lui Andrew pentru ca ei să poată discuta în liniște. A fost o conversație destul de lungă, după care Andrew veni în camera mea fără a mai bate la ușă.

– Se întoarce Mary?

– Nu, se pare că nu se va mai întoarce în casa asta, îmi răspunse el. Se vor căsători mâine dimineață!

– Te supără lucrul ăsta, Andrew?

– Bineînțeles că mă supără! Asta înseamnă că Margaret va veni înapoi, iar eu speram ca Frank s-o mai țină acolo o vreme!

Eu i-am zâmbit.

– Asta nu contează, Andrew. Margaret va fi mai interesată de numărul oilor decât de noi!

– A, bine că mi-am amintit. Ce te-a făcut să-i sugerezi lui Mary să renunțe la partea ei din Mirrabooka în favoarea mamei sale? O să ne stea pe cap toată viața!

– Nu va fi așa, Andrew! Ce-ar fi s-o lași să-și construiască o casă tot aici, în Mirrabooka?

– Poftim? Nici nu mă gândesc s-o las să se amestece în felul în care conduc Mirrabooka. Nici măcar pe tine nu te voi lăsa. Dacă ar fi după tine, ai aduna toată suflarea aici, la Mirrabooka. Cred că și pe domnișoara Rowlatt ai aduce-o.

– Dar sunt atâtea camere libere!

– Le vom umple cu copiii noștri!

Eu am roșit, iar Andrew m-a sărutat din nou.

– Andrew, i-am spus eu, te iubesc atât de mult.

Nu vreau decât să mă iubești și tu un pic.

– Un pic, zici? O să-ți arăt chiar acum cât de mult te iubesc, Kirsty MacTaggart!

– Doamna Andrew Fraser, am spus eu și în ochii lui a apărut o luminiță de bucurie.

– Doamna Fraser, repetă el și mă sărută din nou.

Sfârșit